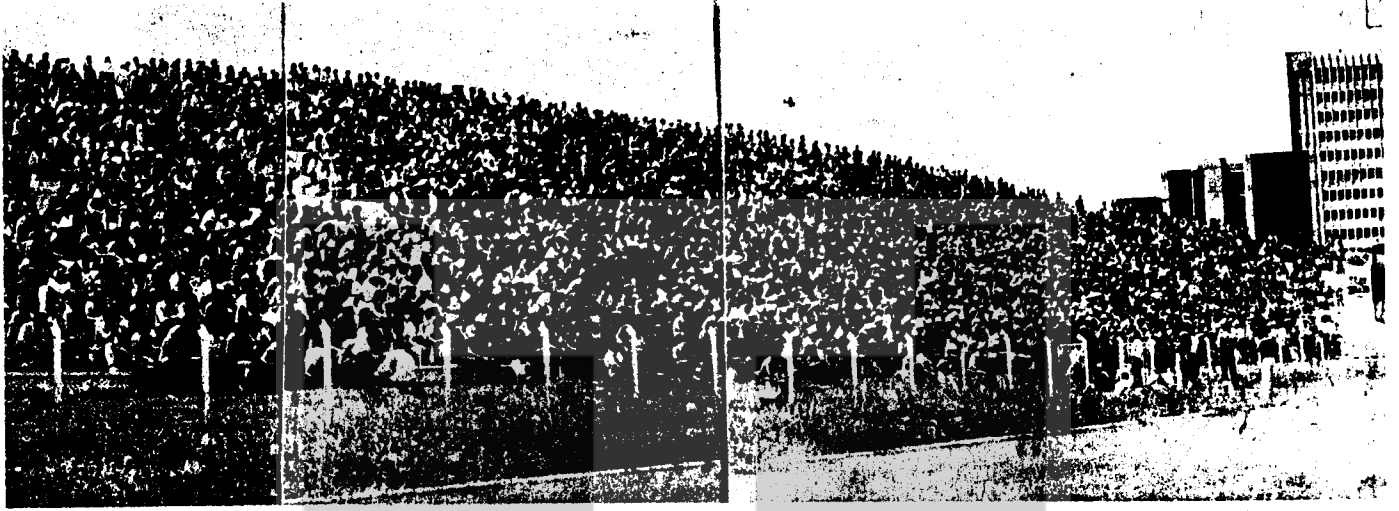

DEVRİMCİ GENÇLİK

ODTÜ ÖTK Y.K. ÇALIŞMA RAPORU (1975-1976)

Devrimci ODTÜ Öğrencileri

Orta Doğu Teknik Üniversitesinde yeni bir dönem başladı. Bu dönemin başlangıcı önümüzdeki öğrenci temsilciliği seçimiyle ayrı bir önem taşıyor. ODTÜ-DER'de de, ODTÜ-ÖTK'da da yönetimde bulunan "DEVRİMCİ GENÇLİK" siyaseti olarak seçimlere "DEVRİMCİ GENÇLİK GURUBU" adı altında katılıyoruz. Bu elinizde bulunan dergi büyük ölçüde 1,5 yıldır yaptıklarımızın, yapamadıklarımızın ve hatalarımızın gözümüzün önünden bir film şeridi gibi geçmesini sağlayacak. Objektif bir gerçeklik varsa, o da şu: Bu yapılanların hatası da sevabı da bize ait, çünkü bunları yaparken tarihi görevleri "muhalefet" yapmak olan hiç bir siyasi görüşün yardımı olmadı, engelden gayrı. Onlar geliştirdikleri "doğru kararlara uyarız, yanlış kararlara uymayız" (bunun kriteri de kendileriydi !) mantığıyla örgütlülük yerine keyfi davranmayı getiriyorlardı. Diğer taraftan işleri güçleri kendi tekkeleri olan İGD'yi ODTÜ'ye şırınga edebilmek için ODTÜ-ÖTK dışında bağımsız tavır alan, kitle eylemlerine katılmayan, dedikodu ve yalanla gemilerini yürütmeye çalışarak örgütlülüğü zedeleyenler vardı. Ve yönetimde bulunan bizlerin iş yapmaktan doğan ufak hatalarını spekülasyonlarla bizi yıpratmak için kullananlar vardı. Kantin köşelerinde, odalarda "ideolojik mücadele" yaptıklarını söyleyip, genel toplantılarda dut yemiş bülbül kesilenler vardı.

ODTÜ'de yönetimde bulunduğumuz 1,5 yılda, acı tatlı olaylar oldu, örneğin saflarımızdan bir Semih Erbek arkadaşımız ayrıldı. Ancak mücadelemiz omuz omuza devam etti. Bazen sizlere ters düşebildik ama yaptığımız toplantılarda, forumlarda, sizin eleştirileriniz, önerileriniz, bizim önerilerimiz ortak fikir edinmemizi getirdi. İşte bu ortak fikir doğrultusunda ortak hareket etmemiz ÖTK örgütlülüğünde verdiğimiz mücadelenin sağlıklı olmasına en büyük destekti. Gerçekten biz yaptığımız işlerde 10.000 kişinin arkamızda olduğunu gördük ve hissettik. Eğer öyle olmasaydı biz 9 kişi okyanustaki fındık kabuğundan farksız olurduk.

Bu yayınımlar sizin bizleri, yani "DEVRİMCİ GENÇLİK GRUBUNU" değerlendirmenizde bir kriter olacak, örneğin bir Semih Erbek arkadaşının cenazesi, örneğin bir yurt aranması, göl bayramı, mitingimiz, akademik-demokratik mücadelelerimiz v.s.

Bu dergimizde somut eylemlerimizin temel tespitlerini, Türkiye'yi nasıl değerlendirdiğimizi, buna bağlı olarak gençlik mücadelesi anlayışımızı ve ODTÜ'de verdiğimiz özerk ve demokratik üniversite mücadelemizi, bir kez daha vurguladık. Hep birlikte aktif olarak katıldığımız anti-faşist mücadeleimizi anlattık. Yapmaya çalıştıklarımızı, başarılarımızı, hatalarımızı, eksikliklerimizi sergiledik, gelecek dönem için önerilerimizi açtık. Bu anlattıklarımız ışığında tüm ODTÜ'lü devrimci arkadaşlarımızın ortak mücadelesiyle yeni yeni mevziler kazanacağımıza olan inancımızı belirttik. Kısacası, sizlere 1.5 senenin hesabını vermeye çalıştık.

Bugüne kadar ülkemizde süren devrimci mücadeleye en önde, yığıtçe katılan tüm devrimci ODTÜ kitlesinin önümüzdeki seçimlerde örgütünü, doğru devrimci görüşün önderliğine vereceğine inancımız tamdır. Doğru devrimci siyaset önderliğinde sürdürülmeyen mücadelenin başarıya ulaşamayacağını hepimiz biliyoruz. Bu güne kadar olduğu gibi, bugünden sonrada devrimci ODTÜ'lüler mücadeleye bayrağını en önde taşıyacak ve onu daha da yüceltecekler.

Bizler "DEVRİMCİ GENÇLİK GURUBU" olarak 1. yıllık yönetimden sonra yeni yapılacak seçimlerde yeniden yönetime adayız. Günümüzdeğin sürdürdüğümüz devrimci mücadelemizi daha ileri mevzilere ulaştırmaya kararlıyız.

Hepinize eski ÖTK-YK ve "DEVRİMCİ GENÇLİK GURUBU" adına devrimci selamlar.

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

DEVRİMCİ GENÇLİK GURUBU

EMPERYALİZM

ÜLKEMİZDE GENELDE VERİLEN MÜCADELE EMPERYALİZME VE FAŞİZM KARŞI VERİLEN MÜCADELEDİR. BU ANLAMDA GÖRÜŞLERİMİZİ BU GENELDEN SÖYTLAMİYORUZ. ÖDÜT'Ü VERDİĞİMİZ MÜCADELE GENELDE ÜLKEMİZ TAHLİLLERİ VE BU TAHLİLLERE UYGUN OLARAK VERDİĞİ GİZİMİZ MÜCADELEYE GÖRE BİÇİMİNİ. EMPERYALİZM, FAŞİZM VE ÜLKE TAHLİLLERİ İÇİNDEN GENÇLİK MÜCADELESİ ELE ALINABİLİR. ÖDÜT'Ü YAPILAN İŞLERİN TABLOSU BU ÇERÇEVDE DEĞERLENDİRİLECEĞİNDİ GENELİ, YANI EMPERYALİZM HAKKINDA GÖRÜŞLERİMİZİ AÇMAYI UYGUN GÖRDÜK.

LENİN'DE EMPERYALİZM TEORİSİ

"Emperyalizm tekeli kapitalizmdir" diyor Lenin, yani emperyalizm döneminde serbest rekabetçi kapitalizm kendi zıddı tekeli kapitalizmi doğurmuştur. Emperyalizm dönemiyle birlikte artık kapitalizm ilerici niteliğini yitirmiştir, yani üretici güçlerin gelişiminde bir engel niteliğindedir. Ancak bu iradi, (bilinerek) gündemegelelen bir olay değildir, bizatihi ekonominin gelişimi bunu zorunlu kılar, bu durumda emperyalizm, kapitalizmin politik bir tercihi değildir. Üretici güçlerin gelişiminin engellenmesine muhtevasını Stalin'in deyimiyle "azami kar kanunu" verir. Serbest rekabetçi dönemi belirleyen kanun "artık-değer" kanunudur, kapitalist karını arttırmak için (mallar piyasada değerlerine dönüştüğünden) üretici güçleri geliştirir. Tekelcilik döneminde ise mallar değerlerinin üstünde

tekel fiyatlarına dönüşürler, yeni bir kar ortaya çıkar, "TEKEL KARI". Böylece üretici güçlerin geliştirilmesi zorunluluğu ortadan kalkar. Rekabetçi dönemde karını arttırmak için üretici güçleri geliştirmeye zorunluluğu olmadan tekel kararı ayrıca tekelilerin "artık-değer" kararı yoluyla oluşan işçi sınıfıyla çelişmesine diğer tekel fiyatları ile mal satın alan emekçi sınıflarla olan çelişmesini de ekler. Bu tekelilerin dışında emperyalizmi Lenin'in tanımıyla görelim.

"...Emperyalizm, tekelilerin ve mali sermayenin, egemenliğinin kurulduğu; sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı; dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüğümesinin tamamlanmış bulunduğu bir gelişme evresine ulaşmış kapitalizmdir." (Lenin, Emperyalizm, sayfa, 111)

Emperyalizm tekeli kapitalizm olduğu esprisini kabaca yukarıda incelemiştik. İkinci olarak "sermaye ihracı" olgusuna bir göz atalım.

"...Serbest rekabetin tam olarak hüküm sürdüğü eski kapitalizm ayrıncı niteliği emtia ihracı idi. Tekellere hüküm sürdüğü bu günkü kapitalizmin ayrıncı niteliği ise sermaye ihracıdır." (a.g.e., sayfa 77) Bu tanımlamadan çıkarak em-

peryalizm döneminde meta ihracının olmadığı sonucuna varmak yanlıştır. Tanım belirleyici olmak sorunuyla ilgilidir. Lenin bunu şöyle belirtir.

"... Sermaye ihracı meta ihracını da harekete geçiren bir araç haline gelmektedir." (age, sayfa 82) açıklanması gereken bir terim de "mali sermaye" terimidir. Emperyalizm dönemiyle birlikte banka sermayesi ile sanayi sermayesi kaynaşmış ve iççe geçmiştir bu iki sermayenin kaynaşmasıyla ne "banka sermayesi" diyebileceğimiz, ne de "sanayi sermayesi" diyebileceğimiz yeni bir sermaye oluşmuştur. Bu sermaye "mali sermaye" veya "finans kapital" denir. Bu "mali sermaye" temeli üzerinde bir "mali oligarşi" kurulmuştur. Lenin bu yeni sermayeyi şöyle anlatıyor.

"...Üretimin yoğunlaşması ile, bunun sonucu olarak, tekel, sanayinin ve bankaların kaynaşması ve iççe girmesi - işte mali sermayenin oluşum tarihi ve bu kavramın özü". (age, sayfa 60)

İşte bu olgular sonucudur ki "dünyayı acalarında bölüşen uluslararası tekeli kapitalist birlikler kurulmuştur" ve "en büyük kapitalist güçlerce dünyanın toprak bakımından bölüğümesi tamamlanmıştır."

Mücadelemiz somut programlar üzerinde odaklaşmalıdır.

Hepimizin ortak mücadelesiyle hayata geçirebileceğimiz programımızı şöyle açıklıyoruz:

Kapitalizmin kanunlarının hüküm sürmesinden dolayı günümüzde gerçek anlamda DEMOKRATİK ve ÜZERK ÜNİVERSİTE'den söz edilemez. Çünkü emperyalizm, ekonomik sınırlarına ortam hazırlamak, kurulu düzeni çıkarlarına zarar vermeyecek biçimde yürütülebilir için kültür alanını da denetlemek ister. Kısacası emperyalizmin KÜLTÜR SÖMÜRÜSÜ vardır. Ancak hal böyle ise "bu uğurda mücadele edilmez" anlayışı yanlıştır. Burjuva demokratik sınırları içinde de olsa mücadele, kıyasıya yürütülmelidir. Bu anlamda geçtiğimiz dönem DEMOKRATİK ve ÜZERK ÜNİVERSİTE mücadelemizde ÖDÜT üzerindeki taleplerimizin bir kısmının uzun, bir kısmının kısa vadede çözüme ulaşabileceğini düşünerek bazı tespitler yaptık. Bu tespitlerimizin büyük bir kısmı yürütme kurulunca geçtiğimiz dönemde gündeme getirilmiş ve üzerinde çalışılmaktadır. Kesin sonuçlara ulaşılabilmesi ancak hepimizin ortak mücadelesi sonucunda olacaktır. Önemli olan dönemde arkadaşlarımızın yeni önerileri, yeni muhtevalarıyla daha da zenginleşecek, billurlaşacak olan bu taleplerimizi ortak mücadele sonucu hayata geçireceğimize inanmıştırmız. Tesbit ve önerilerimizi şöyle sıralayabiliriz:

1- ÖDÜT ÖZEL KURULUŞ YASASI KALDIRILMALIDIR!

Demokratik ve Üzerk Üniversite anlayışına ters düşen, haklarımızı kısıtlayan ÖDÜT özel kuruluş yasası kaldırılmalıdır. Bunun için tüm demokratik kuruluşların desteğini alarak sosyal gelişmeye ve halkımızın gerekimlerine dönük bir yasa için mücadele verilmelidir.

2- MÜTEVELLİ SİSTEMİNE HAYIR!

Amerikan Üniversiteleri örnek alınarak kurulan ÖDÜT'de, Oligarşi tarafından oluşturulan ve onun politikasının ÖDÜT'deki uygulayıcısı olan MÜTEVELLİ HEYET sistemi vardır. En kısa zamanda İSTİFASI uzun vadede KALDIRILMASI için mücadele edilmelidir.

3- ÖDÜT REKTÖRÜNÜ KENDİSİ SEÇMELİ VE KENDİSİ DENETLEMELİDİR!

ÖDÜT'de yöneticilerin seçilmesinde tam bir anti-demokratik sistem uygulanmaktadır. Siyasal iktidarlara atanmış ÖDÜT'teki uygulayıcısı olan MÜTEVELLİ HEYET sistemi vardır. En kısa zamanda İSTİFASI uzun vadede KALDIRILMASI için mücadele edilmelidir.

4- ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ YASALLAŞMALIDIR!

Zorlu mücadeleler sonucu elde edilen ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ bir an önce yasallaşmalıdır. Akademik konsey tarafından tüzüğü kabul edilmesine rağmen, Mütevelli tarafından kabul edilmemiştir. Temsilcilik tüzüğünün kabul ettirilmesi için mücadele edilmelidir. En kısa zamanda yasallaşması sağlanmalıdır.

5- ÖĞRENCİLER-İŞÇİLER-ÖĞRETİM ÜYELERİ YÖNETİMDE SÖZ SAHİBİ OLMALIDIR!

Bilindiği gibi ÖDÜT'de tüm hak ve yetkiler Mütevelli elindedir. Heyet istediği gibi kendi çıkarları doğrultusunda yasa çıkar-maktadır. Öğrencilerin-ışçilerin-öğretim üyelerinin yönetimde söz hakkı yoktur. En geniş biçimde yönetime fiili katılma hakkı için mücadele edilmelidir.

6- DERS KİTAPLARI SÖMÜRÜSÜNE VE CAĞDISI İÇERİĞİNE HAYIR!

Eğitimin sürdürülmesinin temel araçlarından biri olan ders kitapları öğrenciye pahalıya mal olmaktadır. Ders kitaplarının üniversite tarafından ucuza basılması sağlanmalıdır. Diğer yandan hiçbir düzeyde bilimsel yani olmayan bazı kitapların kaldırılması, yerine sosyal yaşantımıza ışık tutan, halkımızın gerekimlerine çözüm getirebilecek kitapların eğitime katılması sağlanmalıdır.

7- DÖNEM UZATILMALIDIR!

Bu dönemin kısalığı ve geçmiş deneyimleri -mizinde gösterdiği sonuç güdük ki; dönemin, kısalığı öğrenciler için "KIVINDIR". Dönem uzatılmalı ve eğitim daha bir işlerlik kazanmalıdır. Dönemin kısalığı akademik baskı aracı olmamalıdır. Kısa dönemlere karşı çıkılmamalıdır.

8- KAFETERİYA VE KANTİNER İHTİYACA CEVAP VERİLELİ, BESİN DEĞERİ YÜKSEK KALİTELİ YEMEK SERVİSİ YAPILMALIDIR

Her geçen yıl gittikçe büyüyen ve nüfusu hızla artan üniversitemizin kafeteriya ve kantinleri ihtiyaçlarımızı karşılayamaz hale gelmiştir. Kapılardan dışarı taşan kuyruklar öğle saatlerinin normal görüntüsüne zararı vermiştir. Acil olarak kafeteriya içerisinde yeni bir düzenleme yapılarak banka sayısı artırılmalı ve ek kafeteriya yapımı için idare zorlanmalıdır. Bölüm kantinlerinin de soğuk büfe haline getirilmesi için girişimlere geçilmelidir. Bu yolda şimdiki kadar yapılan çalışmalar hızlandırılmalı, kaliteli ve besin değeri yüksek yemek servisi kısa zamanda sağlanmalıdır.

9- PASTANEYE YENİ BİR BİÇİM VERİLMELİDİR!

Çeşitli sebeplerden ötürü kapanan pastane yeni bir işlerlik kazandırılarak açılmalıdır, arkadaşlarımız hizmetine sunulmalıdır. Öğrenci Temsilcilikince pastane fonksiyonunun ötesinde öğrenci temsilcilikinin toplantı-seminer-tartışma yeri olarak da kullanılmalıdır.

10- ALTI YILDA MEZUN OLMA SARTINA HAYIR!

Yeni yönetimin 42. maddesine göre 6 yıl içinde mezun olmayan veya mezun olmayacağı anlaşılan öğrencilerin üniversite ile ilişkileri kesilir. Yürürlükteki yönetmelikle ilgili diğer maddelerinin bu maddeye olan bağlılığı düşündürülürse tamamen anti-demokratik bir işlerliğe sahip olan bu maddenin kaldırılması gerekir. Bu voldaki çalışmalara

rın yanında kısa vadede "ÖNCELİKLİ DERSLER" kaldırılmalıdır. Her akademik yılda verilecek bütün derslerin her dönem verilmesi sağlanmalıdır.

11- SEÇMELİ DERS SORUNU ÇÖZÜMLENEMELİDİR!

Yönetmeliğin 27. maddesine göre seçmeli dersler öğrencinin isteği gözönünde alınarak ilgili bölümlerce kararlaştırılır, denemesine rağmen uygulama böyle olmaktadır. Bu uygulamanın kalkması için her dönem başında seçmeli dersler öğretim üyesi öğrenci katılımıyla oluşan bir kurul tarafından saptanmalıdır. Ve bir dönemde seçmeli dersten FF yada FD alan öğrenci onu takip eden dönemde de onun yerine başka bir seçmeli ders seçme hakkına sahip olmalıdır.

12- "ADD" VE "DROP" İŞLEMLERİNİN TAMAMLANMA TARİHİ AYNI OLMAMALIDIR!

Genellikle "drop" süresi oldukça kısa tutulmaktadır. Bu süre öğrencinin ders hakkında kabaca bilgi edinmesine yetecek dercede değildir. DROP işleminin öğrenciye hiç bir yararı olmamaktadır. DROP işlemi o dersin ilk mid-term sınavlarından 1 hafta sonraya kadar uzatılmalıdır. (Süre konusu ve uygulanması arkadaşlarımızın yeni önerileri ve ortak alınacak kararlar kesinlik kazanmalıdır.)

13- YÖNETMELİĞİN 40. MADDESİ GENİŞLETİLMELİDİR!

Bu madde en çok iki dersten FF yada FD notu alan son dönem öğrencilerine eksikliklerini tamamlamak yada yeni bir sınava girmek üzere en geç ertesi dönem başına kadar ek bir süre tanır. Bu hak repeat ve dismissed döneminde olan öğrencilere de uygun bir yöntemle tanımlanmalıdır.

14- ŞARTLI FF SİSTEMİ GETİRİLMELİDİR!

Hiçbir ders için direkt FF notu yani sıfır verilmemelidir. FF ancak öğrencinin dersi almasına rağmen o dersi alması gibi davranması halinde verilmelidir. Ancak öğrenci derslere, laboratuvarlara katılmış, başarılı olmamışsa FF yerine FD verilmelidir.

15- LİSANS ÖĞRENCİLERİNİN HAKLARI KISITLANMAMALIDIR!

Yürürlükteki yönetmeliğin 36. maddesi insan hak ve özgürlüklerini kısıtlayan anti-demokratik bir içeriğe sahiptir. Bir dönemde o döneme ait not ortalaması 2.00 den az olan lisans öğrencilerinin üniversitedeki ders dışı faaliyetlere katılmayacağını ifade eden bu madde yönetmelikten çıkartılmalıdır.

16- STAJ YAPAN ÖĞRENCİLERİN İHTİYACLARI KARŞILANMALIDIR!

Staj yapma zorunluluğu olan bölümlerde staja gidecek öğrencilere stajdan önce okulda staja ilgili kısa süreli kurslar açılmalı, herkese staj yeri bulunmalı ve staj sürecinde arkadaşlarımızın her türden ihtiyaçları karşılanmalıdır.

17- ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ DAYANIŞMA FONU KURULMALIDIR!

Öğrenci temsilcilikince denetimi altında, Üniversitedeki öğrencilerin gereksinimlerini karşılayan ve aynı zamanda maddi yönden güçlük çeken arkadaşlara yardım etmek için bir fon kurulmalıdır.

Ayrıca yurtlar çapında aynı amaca hizmet eden bir fon da kurulmalıdır.

İN MÜCADELESİ Önüne Dikilen Engeller

Maşaei Mütevelli Heyeti ve okul idaresindeki uzantısını oluşturan faşist öğretim üyeleriydi. Mimarlık Fakültesi Dekanı Atilla Bilgütay ve Sosyal İlimler Bölümü Başkanı Hasan Tan faşizmin okuldaki öğrencilerinden en iyileriydi. Özellikle ÖDTÜ-MFÖD'ün Atilla Bilgütay'a ve buna bağlı olarak da Mütevelliye karşı başlattığı hareket ÖDTÜ öğrencilerinin faşizme karşı ilk direnmeleri oldu. Daha sonra bu Mimarlık Fakültesi öğrencilerinde mütadele, tüm ÖDTÜ öğrencilerinin de katılımı ile özerk ve Demokratik Üniversite kavgasına tabi kılınmaya çalışıldı. Akademik ve Demokratik talepler uğruna mücadeleye siyasi mücadelenin bir parçası olarak kavranması zorundaydı. Ama bu yönde kavrayamayanlardan çıktığı. Bunlar mücadeleye yükseldikçe kendilerini ekonominin batıklığına gömülmeden kurtaramadılar.

Burada 6 aylık boykotu uzun uzun anlatmaya çalıştık. Ama şurası unutulmalıdır, bu boykot özerk ve Demokratik Üniversite kavgasının temel taşlarından biridir. ÖDTÜ öğrencilerinin ÖDTÜ-DER önderliğinde verdikleri bu uzun ve kararlı mücadeleye diğer üniversitelerdeki verilemeyen yada verilecek olan mücadeleye iyi bir örnek olmuştur.

Boykot örgütlü mücadelemizin başamak taşlarından biridir. Bu mücadele, gerek hakim sınıflara gerekse onların okulumuzdaki uzantısına olan faşist Mütevelliye ve rektöre ÖDTÜ DER'in varlığını ve meşruluğunu kabul ettirmiştir. Biz ÖDTÜ öğrencileri kendi öz gücümüzle dayanarak Mütevelliye ve Rektöre geri adımlar attırdık. Bunun sonucu olarak bir takım demokratik mevziler elde ettik.

Bu uzun mücadele, bir yandan karşı güçleri gerilerken diğer yandan saflarımızdaki yanlış eğilimleri ortaya çıkardı. Bunlar daha sonra belli hiziplerin, grupların, grupçukların ilk tohumları oldu. Neydi bu eğilimler? Mütadele uzadıkça bazı kesimlerde, kararsızlık ve yığınlık hakim olmaya başlamıştı. Kesin sonuç alınmadan boykotu kesme girişimleri vukotu kırma biçimine bile bürünebiliyordu. Uzun mücadele dönemlerinde yığınlık ve kararsızlık revizyonizmin ve oportünizmin en belirgin karakterlerindenidir. Nitekim TIP revizyonizmi bu karakterini açığa vurdu. Boykota rağmen kayıtları yapılarca kararı aldı. Bu siyasi mücadeleyi kavrayamamanın, ekonominin çöküründen bir türlü çıkamamanın en somut göstergesiydi. Ama revizyonistlerin bu kararı daha sonra tüm ÖDTÜ öğrencilerinin kararlı mücadelesi sonunda mahkum edilecekti.

Yeri gelmişken ilerici Yurtsever Gençlerin durumunu belirtmekte yarar var. Bu baylar, boykot döneminde hiçbir yerde görülmezken, sıcağın mücadelesinin vanına bile uğramazken, boykotun sonraki dönemlerde sözü kimseye bırakmaz olmuşturlardı. Ankara'daki tek merkezli örgüt AYÖD'e karşı çıkartılan İGD'nin propagandasını yaparken, kendi örgütleri lehine parsa toplamaya çalışmışlar. Onların örgütülüğümüzde zarar veren bu ta-

vırları teşhir edilerek faşizme karşı örgütlü mücadelenin gerekliliği savunulmuştur.

Bu arada boykot döneminde verilen mücadelede kolektif bir anlayış gösteren ÖDTÜ-DER yönetiminde hatalı eğilimler baş gösterdi. Yönetimdeki bazı arkadaşların geliştirdikleri yanlış bir tavırdan sonra kendilerinden özeleştiri istendiğinde bunu reddettiler. Hemen arkasından yönetimin çekildiler. Daha sonra kendilerini "Devrimci Muhalefet" olarak nitelleyen bu grup örgütülüğümüzde zarar veren tavırlar içine girdi. Ama bu olayı salt pratik bir takım görüntüleri dayanarak açıklamak yetersiz kalmaktadı. Meselenin teorik temellerini koymak gerekir. Nedir Meselenin teorik temelleri?

Yenilgi döneminden sonraki dağınıklıkla vurgulamıştık. Bu dağınıklık süreç olarak teorik ve pratik planda ayrıışmanın maddi koşuludur. Bu dönemde tam bir teorik keşmekeş hüküm sürmekte, yalan, dolan, iftira, ideolojik mücadelenin (!) en çok benimsenen araçları olmak durumundaydı. Bu dönemi aşmanın tek yolu etkin ideolojik mücadele olmalıdır. Nitekim bu ayrışma süreci önce pratik sonra teorik planda ÖDTÜ'ye de yansdı.

İşte biz bazı arkadaşların ÖDTÜ-DER yönetiminden çekilmesinin aslında içinde bulunduğumuz somut koşullarda yaşanması gereken zorunlu bir süreç başlangıç noktası olarak kabul ediyoruz. Pratikteki bu ayrılık kendini diğer konularda da gösterecektir.

Temel tartışma konusu demokratik merkezietçilik ikesi oldu. Demokratik merkezietçilik ikesinde daima demokrasi ikelinin ağır basması gerektiğini ileri sürerek örgütsel birlik adına örgütsel anarşiyi savundular. Onlara karşı demokratik merkezietçilik konusunda verdiğimiz mücadeleye bir süreç olarak örgütülüğümüze koruma, örgütülüğümüze savunma ve örgütülüğümüze sağlama biçimleri şeklinde sürdü.

Kararlı mücadelenin sonunda elde edilen demokratik hakların kullanılmasına sıra geldiğinde mücadeleye balta vuranlar ya da araziye gezinenler en ateşli militan(!) kesildiler. ÖDTÜ-DER örgütülüğümüze karşı "Demokrasi için Güçbirliği" cephesini açtılar. Boykot döneminde imtihanlara girme kararı alan Halkçı Devrimcilerin ve TIP'lilerin oluşturduğu bu cephe (!) tüm ÖDTÜ öğrencilerinden gereken cevabı aldı. Bunların ihanet çizgileri kitleleri önünde yeterince teşhir edilerek örgütülüğümüze korundu.

Öğrenci temsilciliğinin yapılan ilk seçimlerinde Ö.T.K. Yürütme Kuruluna Devrimci Gençlik grubu olarak biz geldik. Yürütme kuruluna seçilen arkadaşlarımız gerek devrimin 'D'sinden haberi olmayan Halkçı Devrimcilerle TIP'lilerin oluşturduğu revizyonist cephenin yalan ve tahrifatlarını, gerekse kendilerine Devrimci(!) Muhalefet diyen PDA ailesinin oluşturduğu oportünist cephenin iki yüzünü açığa çıkardı. Özellikle TIP revizyonizmine karşı verilen mücadele sonunda bu grup tecriit oldu. Azınlık olmaya bir türlü tahammül edemeyen oportünistlere azınlık olmanın gerekleri kavratılmaya çalışıldı. Biz

EMPERYALİZM Sayfa 3 den devam.

peryalizme ve faşizme karşı, anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik devrim gündemindedir. Emperyalizme ve faşizme karşı verilecek bu devrim karmaşık görevler bütünüdür. Gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist eylemleri de bu bütünlük içinde değerlendirilmeli ve gençlerin devrimci eyleminin birliğini bozan oportünizmin ve revizyonizmin anti-marxist mücadele anlayışları ideolojik-pratik olarak sergilenmelidir.

DIP NOTLAR

(1) Bu konuya SBK'sinin genel bunalımı 1917' de başlayan teorisine cevap verdim. 1917 Sovyet

örgütülüğümüzde zarar veren her türlü saspamaları karşı, demokratik kitle örgütlerinin eyleminin muhtevasını açarak ve demokratik merkezietçilik ikesine devrimci bir parçada yorumlayarak sonuna kadar örgütülü mücadeleyi savunduk.

Burada sürecin gelişiminin teorik temellerini koymakta yarar var. Siyasi gruplar arasında başlangıçta var olan belirsiz çizgiler ve yüzyeşdeki ayrıllıklı ideolojik netleşme sonucu yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor, ayrışma dönemi yerini saflaşma dönemine bırakıyordu. Artık saflaşma döneminin ilişkileri ile yer değiştirme başlamıştı. Bunun pratik görünümü üç temel çizginin ortaya çıkmasıdır. Birincisi ÇKP oportünizminin uluslararası planda öncülüğünü yaptığı çizgi, ikincisi SBKP modern revizyonizminin öncülüğünü yaptığı çizgi, üçüncüsü ise 3. bunalım döneminin muzaffer proleter devrimcilerinin öncülüğünü yaptığı çizgiydi. Elbette bu çizgiler öfkemiz somutunda da yerlerini alacaklardı.

Tabii ki öfkemizden rahatsız görülsün diye yurt dışında yükseğe bir vere asan 60 yıllık illegal devrimcilerimiz(!) gençliği işçi sınıfının yoluna katabilmek için azıcıkta gençlik içinde dolaşan misyonerler kulübü kuruldu. Bu tekeke gençliğin devrimci eyleminin, birliğı uğruna verilen örgütülü mücadeleyi sektmeye uğratmak için elinden geleni yaptı.

Okulumuzda bu tekkemin misyonerlerini geliştirdiği örgütülüğümüze tanımama eylemleri arasında karşılık gördük. Özellikle DGM'lere karşı verilen mücadelede ilerici yurtsever gençlik görüşündeki baylar kendi tekkeci tutumlarını sürdürmeye örgütülüğümüze tanımamaya kalkışmışlardır. DGM konusunda birçok eylem gündeme getirilmişti. Afiş, bildiri, miting ve yürüyüş ve her çeşit protesto araçları yeterince kullanılarak DGM'lerin faşist yüzü teşhir edilirken, bu tekkeci baylar, örgütülüğümüzün büyük hatalar işleyerek geliştirilen eylemlerin hiç birine katılmamışlardı. Hatta engellemeye kalkışmışlardı. DGM'nin düzenlediği miting ve yürüyüşe katılma kitleminin azaltmak için polis saldıracak(!), çeşitli provokasyonların yapılabileceği(!) gibi uyduruk laflarla aleyhte propagandayı sürdürmüşlerdi. Ayrıca okulda DGM'leri protesto için Ekişehir yolunda trafik kesilmesi gündeme geldiğinde karşı tavır almışlar, ama kitleden tecriit olacaklarını, ezilip geçileceklerini anlayınca son anda gostiriler(!) peşine takılmışlardı. Burada garip bir tesadüf den bahsetmekte yarar var. Daha önceleri bir başka durumda devrimcilerin faşistlerce katledilmesinin protesto için aynı eylem gündeme geldiğinde "Devrimci Muhalefet" cephesi küçük burjuva maceracılarının peşine takılmayı reddetmişlerdi. İşte bu, bize somut olarak sunu gösterir: Somutu yanlış tahsil edenler bir noktada mutlaka birleşirler.

Teorik planda verilecek olan ideolojik mücadele, pratik planda yapılacak olan teşhir çalışmalarıyla tamamlanmadığı müddetçe İYG misyonerleri her zaman kendilerini dinleyecek bir kalabalığa hitap etme olanlığına sahip olacaktı. Oportünistlerin oluşturduğu aile şirketi (Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi, Militan Gençlik v.b.) de modern revizyonizm kadar olmasa bile gösterdikleri siyasetçilik siyaseti ile(!) örgütülü mücadeleye gitkice daha çok zarar vermeye başladılar. Özellikle ÖDTÜ'de ailenin reisi günümüzdeki Halkın Kurtuluşu oportünizmini siyasetlerini (siyasetçiliklerini) kitlelere kavratma

devriminin oluş tarihindedir. Sovyet devriminin otlatılması için devrimin objektif şartlarının oluşunu belirleyen genel bunalım varlığı gerekir, iste genel bunalım 1917'de başlatırsak Ekim 1917 devrimini "objektif şartlar" olmadan yapılmış bir devrim olarak nitelenecek zorunda kalırız ki, bu Marksizmin en TEMEL örneğine aykırı anti-marxist bir tezdür. Bu anlamda genel bunalımı doğuran faktörün tekcelilik -ten kaynaklandığını bildiğimizde tekkelerin hakim oluş tarihi 1903'ler genel bunalım başlangıç tarihi kabul edilir.

(2) Bu süper-emperyalizmle karıştırılmamalı. Lenin'de tek tekele gidigin teorik olarak doğru olduğunu belirtiyor. Ancak proleter devrimlerinin buna izin vermeyeceğini söylüyor.

DEVİRİMCİ MÜCADELEDE ODTÜ

1956 yılında 72 öğrenci ile öğrenime başlayan ODTÜ müşavir rektör sıfatını taşıyan bir Amerikalı tarafından yönetilmekteydi. 1960 yılında öğrenci sayısı 507'ye yükseldi. Bu tarihten sonra şimdiki bulunduğu yere taşınan ODTÜ'ye bina ve diğer araç gereçlerinin sağlanması için her yandan yardımlar yağmaya başladı. Hızla gelişen ODTÜ amaçlarına ulaşmalarını sanan egemen güçleri, çok memnun ediyordu.

Ancak, Hazırlık Okul'unun açılmasıyla ODTÜ'nün çehresi değişti. Çünkü, onun görünümünü değiştirebilecek halk çocukları da artık üniversiteye girebiliyorlardı. Bu yeni öğrenci kitlesi yurdumuzda hızla gelişmekte olan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde yerini almakta gecikmedi.

6 Ocak 1969 bütün dünyanın gözlerini ODTÜ'ye çevirdiği gün oldu. CIA'nın Vietnam'daki pasifikasyon (halk kitlelerini devrimci mücadeleye katılmaya ve desteklemeye engellemek için uygulanan her türlü baskı, terör, işkence, katliam politikasının adı) hareketinin yöneticisi baş cellat, katil Commer Büyük Elçi olarak Türkiye'ye yollanmıştır. Ankara'ya gelişi sırasında diğer devrimci ve yurtseverlerle ona hak ettiği cevabı veren ODTÜ'lü devrimciler, Havaalanının arka tarafından kaçmak zorunda kalan Commer'i ODTÜ'ye Amerikancı Kurdaş'ı ziyarete geldiğine gerek-tiği gibi ağırladılar. (Yakılan Commer'in arabası hızla büyüyen gelişen bağımsızlık mücadelesinin meşalesi oldu. Üç binden fazla ODTÜ'lü devrimci, yurtsever genç imzaladıkları dilekçeyle Cumhuriyet Savcılığı'na arabayı sadece 11 kişinin değil kendilerinin yaptıklarını ilan ettiler.

Daha da gelişen toplumsal olaylar ve ülke sorunları karşısında da etkin bir tavır alan, bağımsızlık-demokrasi yolunda mücadele veren ODTÜ'nün tamamen ellerinden gittiğini anlayan egemen güçler, üniversiteyi kapatmayı ve hatta ortadan kaldırmayı bile düşündüler. Meclislerde bu konu tartışıldı, komisyonlar raporlar hazırladı.

Nihayet 5 Mart 1971 sabahı ODTÜ dörtbine yakın tepeden tırnağa silahlı kuvvetlerce basıldı. Otomatik silahlarla öğrenci yurtları tarandı ve Şener Erdal öldürüldü, otuzdan fazla öğrenci yaralandı. ODTÜ öğrencileri, polis copları altında spor salonuna dolduruldu. Yüzlerce tutuklandı, üniversite işgal edildi ve kapatıldı.

Artık egemen güçler rahat bir nefes alabiliyorlardı.

Bildiğimiz gibi, aynı günlerde faşizmde teğahlı yukarıdan aşağıya örgütlenip sahneye çıktı. ODTÜ'de öğrenci üyelerinin, öğrencilerin, işçilerin tasviyesine başlandı. Devrimciler, ilerici güçler saldırdı ülke çapında azınlıklaştıran ODTÜ de ihmal edilmedi. Bunu üç yıllık ko-yu bir faşizm dönemi izledi. Bu yıla kadar birçok şehit verilerle elde edilen tüm demokratik haklar gasp edildi. Devrimciler öldürüldü, binlerce ilerici hapse atıldı, işkence edildi, kitaplar yakıldı. İşte bu baskı terör havasından günümüze geldim.

Biz ODTÜ'lü öğrenciler olarak geçmişimizin canlı mirasına -doğruları ve yanlışları ile- sahip çıkıyoruz. Geçmiş bize verdiği deneyimlerin ışığında ve devrimci yaratıcılığımızı kullanarak, günümüzde de ODTÜ öğrencileri olarak mücadelemizi sürdürmeye kararlıyız. ODTÜ-DER'in kuruluşunun anlamı ise bu anlayışta yatmaktadır.

O.T.K.'NİN KURULUSUNDAN BU YANA.....

FAŞİZMİN BASKILARI.....

Bilindiği gibi 1973'te 1971 yenilgisinin getirdiği, ağır yaralar ve bu nedenle genel olarak Türkiye solunda var olan düşüncelik, gençlik içine de yansıyor. ODTÜ'lü devrimciler bu düşüncelik engelleme, ODTÜ'de kendiliğinden gelişen mücadeleyi örgütlü bir mücadeleye dönüştürmek ve bunu tüm yüksek öğrenim gençliğinin özerk ve demokratik üniversite mücadelesinin bir parçası kılmak için Şubat 1974 de ODTÜ-DER'i kurdular. ODTÜ-DER'in ODTÜ öğrencilerine kısa zamanda örgütsel önderliğini kabul ettirmesi ve mücadeleyi toplaması hakim sınıfları ÜR-KÜTÜ, ODTÜ üzerinde eskiden beri var olan baskı yeni boyutlara ulaştı. Öğrenciler Ü-

zerindeki akademik baskı had safhaya varmış, bunun yanı sıra jandarma eğitim alanından çıkmaz olmuştu. ODTÜ'de beş kişi yanyana gelse jandarma tarafından tutuklanıyor, legal gazeteleri okuyan yada satan arkadaşlarımız götürülüyordu. Nisan ayında yapılan boykot ve davullu zurnalı yürüyüş Rektör Tarık Somer'i ÜR-KÜTÜ ve hakim sınıfların kuklası olan bu kişi okulumuzu onbeş gün kapattı.

Bunun karşısında ODTÜ'lü öğrenciler 15 Mayıs 1974 tarihinde "süresiz boykot" ilan ettiler. Boykotumuz doğru bir siyasi önderlik etrafında tüm öğrenci kitlesinin katılımı ile zaferce ulaştı. Bugünkü demokratik mevzilerimizden çoğunu bu uzun süreli mücadelede kazandık. Bu mücadele süresince hakim sınıflar ODTÜ öğrencileri üzerine amansız bir baskı yönelttiler. ODTÜ-DER sıkıyönetim komutanı tarafından kapatıldı. Fakat ODTÜ öğrencileri mücadelesini yurdun dört bir yanında yaymasını bildiler. İstanbul'da İzmir'de ve Anadolu'nun dört bir yanında "Faşizm direnişimizi kıramıyacaktır", "özerk ODTÜ" pullarına hata raslanması bunun en güzel kanıtıdır.

ODTÜ-DER önderliğinde yapılan boykotumuz yaz sonunda belirli boyutlara ulaşmıştı. Bu aşamada ODTÜ öğrencileri olarak belli bir güç toplamasını sağlamak ve bu platformda hedefi vurmak gerekiyordu. İşte bu amaçla ODTÜ-DER yönetimi ilk adım olarak o günlerde Ankara'da yapılacak olan CHP mitingine katılma kararı aldı. Bu miting katılımının amacı ilerici bir tabana sahip olan CHP mitinginde, halkımıza ODTÜ öğrencilerinin sorunlarını yaptıklarını boykotun amaç ve hedeflerini açık bir biçimde duyurmak. Bu amaç miting ortamında büyük ölçüde gerçekleştirildi. Fakat miting katılımı esasında Maltepe'de yolu kesen polis; tam ODTÜ öğrencilerinin oraya geldiği sırada saldırıya geçti.

Bu panzerli, silahlı, coplu saldırı, öncelikle ODTÜ öğrencilerinin hedef alıyordu. Hem ODTÜ öğrencilerinin mücadele azmi kırılacak, hemde miting gelen emekçi halka iyi bir "Ders" verecekti. Fakat hakim sınıfların ve polisin bu amacı gerçekleştiremedi. Çünkü, ODTÜ öğrencileri halkla omuz omuza polis saldırısına karşı direndiler. Bu saldırı ODTÜ öğrencilerini yaladı, bilakis onların mücadelesini daha da pekiştirdi. Yeni sömestrinin başlaması ile ODTÜ-DER'in aldığı "kayıtlara hayır" kararı son

darbeyi vurmak amacını taşıyordu. Örgütlü bir biçimde uygulanan bu karar, gerçekçende boykotumuzu hedefe ulaştırıran son darbe olmuştu. ODTÜ öğrencileri "öğrenci-temsilliliği" gibi, özerk ve demokratik üniversite mücadelesinde çok önemli bir mevzi kazanmışlardı. Boykotumuz doğru bir siyasi önderlikle yönlendirilen her türlü kitle mücadelesinin en sonunda mutlaka başarıya ulaşacağı'nın bir kanıtı oldu. Faşizm saldırmış, ama ODTÜ öğrencilerinin ODTÜ-DER önderliğindeki örgütlü bütünlüğünü parçalayamamış, direnişlerini kıramamıştı. Hakim sınıflar faşist zorbalarıyla, polisi ile, sıkıyönetimiyle saldırmasına rağmen ODTÜ öğrencileri demokratik haklarını söke söke almışlardı ve büyük bir kiskançlıkla savundular. Bu arada revizyonist ve reformist ihanet cephesinin oluşturduğu demokrasi için güç birliği (DİGB) ODTÜ öğrencilerinden gereken cevabı aldılar.

Ö.T.K. seçimleri yapıldıktan sonra yürütme kuruluna ODTÜ-DER yönetim kurulu getirildi. Öğrenci temsilciliği kurumu (Ö.T.K.), böylece ODTÜ öğrencilerinin demokratik kitle örgütü olan ODTÜ-DER'in görevini yüklenmiş oldu.

Faşizm kazanılan bu demokratik mevzilerden hiç memnun değildi. Bu hoşnutsuzluğu, hemen ODTÜ öğrencilerinin aleyhine bir kampanya başlatarak gösterdi. Faşist başında "ODTÜ'de halk mahkemeleri kuruluyor, gıyabında ölüm kararları veriyor" manşetleriyle raslanıyordu.

Neydi bu halk Mahkemeleri? Boykotumuz sırasında az sayıda da olsa derslere giren, boykot kırıcılığı yapanlar olmuştu. Boykotun sonra bu kişilerle bölümlerdeki, sınıflarındaki arkadaşları arasında bir suçluluğun meydana gelmesi doğaldı. Bunun önlenememesi için boykot kırıcılığı yapan arkadaşlarımızın bu sekerter tavırlarından dolayı özeleştiriyerek davranışlarının yanlışlığını ve üzerlerindeki baskıyı anlatmaları gerektiğini. Bu mekanizmayı işleten arkadaşlarımız diğer arkadaşlarımızla ilişkileri normale döndü. Fakat faşist basın bu olayı asılsız demogojilerle olayı saptırarak, yeni bir saldırı için zemin hazırlıyordu. Fakat her defasında gereken cevabı halkımız veriyordu.

Bu saldırılar kısa bir zaman sonra ardarda gelişti. 28.12.1975 günü Hazırlık Okulu önünde iki faşist zorba silah çekerek okumak isteyen yurtsever devrimci arkadaşlara ateş açtılar. Fakat bu, kiralık katiller "bu okulda ya biz yada hiçkimse" diyerek arkadaşlarımızı tartaklamışlar ve otobüsten indirilmişlerdir. ODTÜ öğrencileri, bu saldırıların hiçbirinde sessiz kalmadı ve faşistlere verilmesi gereken cevabı her defasında verdi.

En büyük ve planlı saldırı 3 Ocak 1976 sabahı yapıldı. ODTÜ otobüs duraklarına, silahlarıyla saldıran faşist komando bozuntuları onlarca arkadaşımızı yaraladı. Bu saldırı sonucu ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılan devrimci arkadaşımız Semih Erbek birçok fedakarlıklara

rağmen kurtulamayarak şehit oldu. Semih Erbek arkadaşımızın cenazesini almaya gelen binlerce ODTÜ öğrencisine Ankara Tıp Fakültesinin önünde polis ateş açmış ve birçok arkadaşımız bunun sonucu yaralanmıştı. Semih Erbek kardeşimizin cenazesini buradan kaçırılan polis, cenazenin ODTÜ'ye getirilmesine de engel oldu. Fakat ODTÜ öğrencileri şehit kardeşinin cenazesini arkasından memleketi olan

Bursa'ya gittiler ve cenaze merasimine katılarak son görevlerini yerine getirdiler. Böylece polis bütünü tertiplerine rağmen, bir devrimcinin cenazesi daha faşizme karşı eylem haline döndü. Hakim sınıfların bu olaydaki tavrı, onların bir devrimcinin cenazesinden bile ne denli korktuklarından somut kanıtıydı.

Faşistlerin silahlı saldırısının yanı sıra, Rektörlük düzeyinde de ODTÜ öğrencilerinin üzerinde yeni yeni operasyonlar tezgahlanıyordu. Rektör Tarık Somer kendisini elediren bir bildiri yayınladığından dolayı, bu bildiri geri alınmaz yada inkar edilmezse Ö.T.K.'yi fesh edeceğini duyurdu. Fakat öğrenci temsilcileri bildiride yazılı şeylere sonuna kadar katıldıklarını, üstelik ÖTK'nin böyle kişisel kaprislerle bir kurum olmadığının bildirdiler.

Söylediğini yapmaya cesaret edemeyen Tarık Somer, Ö.T.K.'yi fiili olarak işletmemek için temsilcilerin bütünü görüşme isteklerini reddetti ve Ö.T.K. yürütme kurulu üyelerini kendisine hakaret ettikleri gerekçesiyle disiplin kuruluna verdi. ÖTK, yürütme kurulu üyeleri disiplin kurulu önünde bildiride yazılmış olan her şeyi savundular ve Tarık Somer hakkindaki eleştirilerin onun bu davranışı ile kanıtlandığını belirttiler.

Bugünlerde kafeterya önünde olan bir olay ise, rekörtülük ve jandarmanın tutumunu bir kez daha sergiliyordu. Sosval-İa Sendikası'nın kanunî bir bildirisini dağıtan bir işçi ve bunu okuyan bir öğrenci jandarma tarafından tutuklanmak istendi. Fakat jandarma jeepinin etrafını çeviren işçi ve öğrenciler jandarmanın arkadaşlarımızı tutuklamak için hiçbir neden olmadığını ve arkadaşlarımızı jandarmaya teslim etmeyeceğimizi bildirdiler. Jandarma tavrını

getirilebileceğini anlamıyorlar, yada anlamak istemiyorlardı. Ayrıca nasıl örgütlülüğü bozmaya yöneldiklerini bu miting tüm çıplaklığıyla gösterdi. 'İlerici Yurtsever Gençler' tekkeci anlayışlarından vazgeçmedikleri için ODTÜ konvansiyonunda 'insiyatif kullanma' hevesiyle örgütlülüğü bozdular. Bu hareketlerinin kendi kendini tatminden öteye gitmediğini bu arkadaşlar ancak tecrit olmalarından sonra anlayacaklar herhalde. Onlar hareketin genel yararları yerine kendi dar grup çıkarlarını koydular. ODTÜ öğrencileri bu tavrı gördüler ve daha sonra yapılan demojolere bu gerçeği gizleyemeyecektir. Bu miting dostunda düşmanın da kabul ettiği gibi, ODTÜ öğrencilerinin ÖTK disiplini ve örgütlülüğü altında yapılmış bir anti-faşist eylemdir. Bu arada değil devrimciliğe burjuva dürtülüğüne sığmayacak eleştiriler gelmektedir. Örneğin 'İlerici Yurtsever Gençler' neden bize görevli kolluğu vermediniz demektirler. Soruyoruz bu baylarımız, siz neden yönetimde olduğunuz TUS-DER vs... demokratik kitle örgütlerinde, bırakın görevli kolluğu veremeyen arkadaşlarımızı toplantılara bile almıyorsunuz? İnsaf edin beyler, oyunu biraz kuralları içinde oynayın bari.

SOSYAL ÇALIŞMALAR

ÖTK kurulduğu günden bu yana okuldaki tüm öğrenci faaliyetlerini organize etmeye ve denetlemeye çalıştı. Bu konuda özellikle 1971 öncesi geleneklerin canlandırılması amacı güdüldü. 4 yıldan beri kutlanılmayan Göl Bayramı 75-76 yılının ilk semestresi sonunda geniş bir öğrenci, öğretmen üyesi işçi ve ailelerin katılımıyla kutlandı. ODTÜ öğrencileri olarak Yeraltı Maden-İş'in yönettiği Yeni Çeltik grevinde devrimci işçilere halkoyunları ve tiyatroya gösterileri düzenlenerek ODTÜ öğrencilerinin halkımızın ayrılmaz bir parçası olduğu simgelendi. ÖTK'ya bağlı spor komitesi devrimci kitle sporu anlayışına uygun olarak ve sporu yaygınlaştırmak amacıyla bir kır koşusu düzenledi.

Bu tür faaliyetlerin amacı mücadelelerimizle kazandığımız nispi demokratik ortamında hem geleneklerimizi canlı tutmak hem de arkadaşlarımız arasındaki bağları güçlendirmektir. Öğrenci Temsilciliğinin kendisine bağlı olarak kurduğu Sanat Kültür Topluluğu'nun faaliyetleri en yararlı çalışmalarından biridir. Sanat Kültür Topluluğu, sanata devrimci bir biçimde yaklaşmak ve devrimci sanatın ilkesi olan sosyalist gerçekçiliği benimsetmek il-

kelerinden yola çıktı. Bu yolda yapılan çalışmaların SKT raporunda açıklandığı gibi yüzde yüz başarılı olduğu söylenemez. Fakat devrimci sinemayı tanıtmak amacıyla yapılan film gösterileri ve belgesel filmler (teknik olanaksızlıklara rağmen) belirli bir fonksiyonu yerine getirmeye çalıştı. SKT'nin bu günlerde açtığı bir şiir yarışması henüz devam ediyor. Bu yarışmanın sonuçları ODTÜ öğrencileri değerlendirecek ve birinciyi onlar seçecek.

Okulumuzda yapılan sergilerin amaçları ise, sosyalizmin ustalarının hayatları ve mücadelelerini tanıtmak, önemli tarihsel olaylarına ışık tutmak ve günümüzün önemli olaylarını belgelemek olarak sıralanabilir. (Mao Zedung Che Guevera Sergileri Küba Sergisi, Van Depremi Sergisi, Çeşitli fotoğraf ve el işi sergileri gibi)

Çeşitli ülkelerin halklarının müziğini ve devrimci müziği tanıtmak amacıyla yapılan müzik dinletileri Sanat Kültür Topluluğu'nun bir diğer faaliyetidir.

Her sémestr düzenlenen konserler de devrimci müziğini ve halk ozanlarımızın tanıtılması amacıyla düzenlendi. ODTÜ öğrencilerinin birlikteliğini vurgulayan bir olaydu. Ancak bu yıl dönem sonu şenliğimiz hakim sınıflar tarafından

akademik engellendi. Faşist Halk Oyunları Topluluğu'nun uzun süredir Türkiye'de olduğu bilindiği halde jandarma konser gecesi gelip sanatçıları pasaport sürelerinin dolduğu gerekçesiyle götürmek istedi. Bu şenliği sabote etmek için düzenlenmiş bir oyundu. Cem Karaca'nın hasta oluğu ve TIP'in Rahmi Saltuk'a ODTÜ'de konser verme izni verememesi dönem sonu şenliğinin istenilen biçimde sürdürülmesine olanak tanımadı. Ö.T.K. bu konseri en kısa zamanda tekrarlamak çabası içindedir.

Hakim sınıfların sıkıyönetimsiz sıkıyönetim sürdürmeleri demek olan DGM'ne karşı mücadelenin yükseldiği günlerde ÖTK bu konuda ODTÜ'de ilgi uyandıran çeşitli demokratik kuruluşların temsilcilerinin katıldığı bir panel düzenledi. Bu panelde DGM'nin faşizmin yeni bir baskı aracı olduğu vurgulandı ve DGM'ne karşı mücadele önemli bu mücadelenin nasıl olması gerektiği tartışıldı.

İdeolojik mücadelenin en yararlı araçları olan seminerler bu işlevlerini büyük ölçüde yerine getirdiler. 'Demokratik Kitle Örgütleri', 'Emperyalizm ve Yeni Sömürgecilik', 'Oligarşi ve Faşizm' seminerleri çeşitli öğrencilerin açıldığı ve tartışıldığı, revizyonizmin ve oportünizmin mahkum edildiği yerler oldu.

AKADEMİK ÇALIŞMALAR

ÖTK'nin akademik çalışmaları da bu güne kadar belirli eksiklikleri oldu. Bu eksiklikler bir ölçüde ÖTK'nin tam yerine oturamamış olmasına bağlıydı. Fakat bu süreden beri bu konuda ÖTK olarak yoğun bir faaliyete girişildi.

Geçen sémestrinin sonunda repeat ve dismiss durumunda olan arkadaşlar isimlerini Ö.T.K.'na yazdırdılar ve kurtarılabilir durumda olan pek çok arkadaş bu şekilde, sınıfta kalmaktan yada okuldan atılmaktan kurtuldu.

Bu sémestrin başından itibaren Ö.T.K. Yürütme Kurulu, belirli arkadaşlarla işlişkiye geçerek (özellikle 1. sınıflar için) zor olan derslerin notlarını ve çözümleri problemlerini bastırdı. Harzırık Okulundaki arkadaşlar için ders notu ve bilinmeyen kelimeleri teksir halinde dağıtma bir sisteme kavuşmuş durumda.

Bildiginiz gibi 6 aylık boykottan sonra bir dizi kısa sémestr okumak zorunda kaldık. Bu dönem başında ÖTK Yürütme Kurulu, kısa sémestrin herkesin aleyhine işlediği ve repeat, dismiss sayısını artırdığını göz önünde tutarak Akademik Konsey'e öndümlerdeki her iki sémestride 15'er gün uzatma önerisi götürdü. Bu öneri Akademik Konsey tarafından her seferinde reddedildi. Bu konudaki çabalar her Akademik Konsey toplantısında bu konuyu, gündeme aldığımız biçiminde geliştirdik.

Ayrıca arkadaşlarımızın ders problemlerini kolektif olarak halledebilmek için okulda ders saatlerinin dışında Ö.T.K. tarafından düzenlenen kurslar gündeme geldi. Bunun sürekli kılınması ile ilgili çalışmalar sürüyor.

İçinde bulunduğumuz dönem açısından önemli olan bir şey de çeşitli bölümlerde olmayan temsilcilik odalarının alınmasıydı. Özellikle Sosyal Bilimler Bölümü'nde uzun süredir Hasan Tan tarafından verilmeyen Temsilcilik Odasının aktif kitle mücadelesiyle kazanılması bu bölüme verilen mücadele açısından önemli bir adımdır.

İşte yukarıda aktardığımız olaylarda belirli hatalarımız ve aksaklıklar oldu. Bunu her zaman açık yüreklilikle kabul ediyoruz. Ve her türlü yapıcı eleştiriyeye açığız. Özellikle kendimizde gördüğümüz eksiklikleri görelim.

Eksikliklerimiz Nelerdir Geçmiş Dönemde Hatalarımız

Mücadele veren örgütlerin, kitlelerin eksikliklerinin, hatalarının olmaması beklenemez. Çalışan, iş yapan kişi elbette ki hata yapacaktır. "Hata yapmanın sigortası iş yapmaktır" diyor Lenin. Ancak hata yapmanın böylesine normal olduğunu belirtmek hatalarımızı geliştirmemiz, göz ardı etmemiz anlamına gelmez. Geçmişteki hatalarımızın sağlıklı değerlendirilmesinin ön koşulu bugüne doğru tespitler ışığında bakmaktır. Hatalar konusunda yapacağımız özleştiri bizzat pratikte hatalar ortadan kaldırılmadan bir anlam kazanmaz. Bu yazıda ODTÜ-ÖTK'da eksiklik ve hatalarımıza değineceğiz.

Faşistlerin ODTÜ'de tecrit olmasıyla birlikte ODTÜ devrimci, yurtsever, anti-faşist gençliğin yuvası haline geldi. Bu durumda birlikte somut demokratik haklar elde ettik. İşte bu platformda ha-

talarımızın üzerine daha titizlikle gitmemiz ve kendimizi yenilememiz gerekir. Eski mücadele yöntemlerinin şartlanmasında olarak yeni mücadele platformunda acemilik çektiğimiz ve hayatın akışına uygun olarak eylem biçimleri yaratamadık. (Örneğin, birçok konuda rektörlük kanalıyla sonuç elde edebileceğimiz halde bu yolu öncelerden denemedik) Bu anlamda bu yeni koşullara uygun mücadele yöntemlerinde çalışmalarında birçok eksiklikler oldu. Örneğin akademik sorunlarla ilgili yürütülen çeşitli sınıflar ve bölümlerdeki mücadeleler ve getirilen çözüm önerileri belirli bir sistematik içerisinde düzenli bir şekilde yapılmadı. Son bir aydır her bölümde açılan 'ÖTK Danışma Masaları' daha da geliştirilebilirdi. Ancak bu konuda belirli adımların atılmadığı da söylenemez.

Yürütme kurulu olarak temsilci arkadaşları yeterince denetliyemedik. Örneğin toplantıya gelmemeyi sistematikleştirenleri teşhir hatta temsilciliklerinin iptal edilmesi şeklinde müeyyidelerle açığa çıkaramadık. Bu da bazı sınıflarla olan ilişkilerimizi koparıyordu.

Bütün bunların yanında bizim dışımızdaki grupların hiç bir iş yapmadan yukarıda belirttiğimiz eksiklikleri -mizi temel olarak devrimci olmayan ilişkilerle kendilerine taraftar bulma çalışmalarını engelliyemedik. Bu dedikodu platformu aşılması ve bunun yerine devrimci ilişkiler platformu yaratılmasıdır. Bu konuda önümüzdeki günlerde periyodik bülten ve duvar gazeteleri ile dedikoduların önlenmesine yöneleceğiz.

Hatalarımız yapıcı eleştirilerle ortaya konursa dev-

rimci dürtülükle meseleye yaklaşırsa gerçekten bunları kabul ederiz ve yapmaya çalışırız. Bu konuda asıl sorumluluğumuz bizi yönetmeye getiren 10.000 ODTÜ öğrencisinedir. Saflarımızdaki hatalı eğilimleri düzeltme mücadelesinde daha sağlıklı bir raya oturacağız.

DEVİRİMCİ GENÇLİK GURUBU

KIZILDERE

30 MART 1972/77

UNUTULMAYACAK

Bundan 5 yıl önce, 30 mart 1972'de, ülkemizde ve bütün dünyada gözler bir Karadeniz Köyüne, KIZILDERE'ye çevriliydi.

Mahir Çayan ve arkadaşları, korkunç bir takip altında Ankara'dan Karadeniz'e geçmişlerdi. Burada, Deniz Gezmiş ve İki arkadaşının idamını önlemek için Ünye Radar üssünde görevli emperyalizmin 3 ajanını rehlin arak Niksar'ın bir dağ köyü olan Kızıldere'ye sığınmışlardı.

Günlerdir ülkemizde bütün devlet kuvvetleri, devlete karşı gelen, devlete isyan eden bu insanların peşine düşmüştü. Devlete karşı gelinmeyeceğini kanıtlamak gerekirdi. Bütün devlet kuvvetleri seferber edildi. Eski "devletli" İsmet Paşa'ya çağrılar yapıldı. Mahir Çayan ve arkadaşlarını bulabilmek için yüzlerce insan işkenceye çekildi. Ülkenin her yanında tam bir savaş hali sürdürülüyordu....

Takipler alabildiğine sıklaştırıldı. Büyük şehirlerde yıldırım hareketleri düzenlendi. Her ev her oda didik didik aranmaya çalışıldı. Sokağa çıkma yasağı kondu. Beş kişiden fazlasının birlikte gezmesi suç sayıldı.

Nihayet, mart ayının son günlerinde Mahir Çayan ve arkadaşlarının Karadeniz Bölgesi'nde oldukları tespit edildi. Mahir Çayan ve arkadaşlarını bulabilmek için yüzlerce insan gözaltına alındı. İlikokullar işkencehane olarak kullanıldı. İşkence, aleni, ortaklıkta yapılıyordu. Karakollarda yükselen çığlık sesleri duyulmaktaydı. Hamile kadınlar işkence altına yatırılıyor. Halkın umutsuz tepkilerinden bile çekinen, korkan egemen sınıflar, toplarıyla tanklarıyla, komanda birlikleriyle, generalleriyle, MİT paşalarıyla üşüştüler Karadeniz bölgesine. Ve muhbirlerinin ve cümle teknik olanaklarının yardımıyla halkın on yiğit savaşçısını Kızıldere köyünde olduğunu öğrenebildiler.

Mübalâhasız, ordularıyla kuşatılan Niksar bölgesini. Kızıldere Köyü savaş alanı oldu. Köy evinde 10 yiğit ve evin çevresinde sayısız asker, bu koşullarda bir çatışmaya girdi.

30 mart 1972 akşamı, bütün teleksler, bütün rotatifler, dünya radyolarının hepsi aynı haberi iletliyordu; KIZILDERE'DE 10 KİŞİ KATLEDİLDİ!

Oligarşi'nin, tankı, topu, bazukası, paşası, maşası el birliğiyle, bu köy evinde kuşatıkları halkın 10 yiğit savaşçısını imha etmeyi nihayet becerebilmişlerdi.

10'lar, biz buraya teslim olmaya değil ölmeye geldik diyorlardı. Ve öyle oldu. Teslim olmadılar. Direndiler. Öldüler.

30 mart 1972, bundan böyle, devrimcilere yol gösteren bir direnme savaşının alevlendiği gün oldu. Faşizme karşı teslimiyetsiz bir mücadele anlayışına sahip olduklarından KIZILDERE DİRENİŞİ'ni gerçekleştirdiler. Üç yiğit devrimciyi, Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i ipe çekerek nelere kadir olduğunu kanıtlayarak çabasında olan oligarşinin, halk yığınlarına gözdağı verip devrimcileri yıldırım arzusuyla tutuşan oligarşinin katliamına karşı direndiler. Yoldaşlarının kurtarılması uğruna kendilerini feda etmekten geri kalmadıklarını kanıtladılar....

10'lar, Kızıldere'de oligarşinin baskı ve tenkil politikasına, azgın sömürüsüne karşı çıktıkları için öldürüldüler. Devrim uğruna, teslim olmayı değil direnerek ölmeyi savundukları için öldürüldüler.

KIZILDERE DİRENİŞİ, yaşanan günlerde,

bir rastlantı, bir istisna değildi. Daha önceden Hüseyin Cevahir ve Ulaş Bardakçı, Koray Doğan hunharca katledilmişlerdi. Daha sonraları, Deniz, Yusuf ve Hüseyin oligarşinin cellatları tarafından öldürüldü. İbrahim Kaypak'ın işkencehanelerde faşizme karşı yiğitçe direndi ve öldürüldü. Kızıldere katliamı ise bütün bu dönem boyunca halk yığınlarına uygulanan eziyetin bir parçasıydı. Ve bu direniş, halk yığınlarının hoşnutsuzluğunun en çarpıcı, en somut örneğinden başka bir şey değildi.

Bütün bu olup bitenler, 12 mart askeri darbesi ile başlayan karanlık günlerde yaşandı. Kızıldere'de halkın evlatlarının niçin hunharca katledildiğinin, bütün 12 mart açık faşizmi döneminde onlarca yurtseverin neden kurşunlandırıldığının, işkencehanelere, zindanlara atıldığının ve emekçi halkın azgınca sömürüldüğünün cevabı bu ünlü faşist muhbirinin verilmiş amacında saklıdır. Fabrika önlüklerinde kurşunlanan grev gözcüleri, jandarma dipçilerinin altında inleyen yoksul köylüler, millî zulmün katmerlmesine uğrayan, horlanan Kürt ulusu bu muhbirinin yalnızca sömürücülere hizmet ettiğini gördü ve yaşadı.

12 mart dönemi boyunca hakim sınıflar daha fazla semirdi, emekçi yığınları daha fazla sömürdü.

Evet, niçin ihtiyaç duyulmuştu 12 mart muhbirine?

Çünkü, 1971'e gelindiğinde, oligarşinin muteber temsilcisi Tağmaç'ın deyişiyse sosyal uyanış ekonomik gelişmeyi aşmıştı. Halk yığınlarının mücadelesinin boyutları, kendiliğinden bir niteliğe sahip olmasına rağmen, hakim sınıfların sömürülerini disipline etme çabaları karşısında önemli bir engel teşkil edebiliyordu. Bütün örgütsüzlüğüne ve dağınıklığına rağmen, halkın mücadelesi oligarşinin oldukça telaşa kapılmasına yetmişti. Toplumsal huzursuzluk had safhaya ulaşmıştı. Üstelik, proleter devrimcilerin bu toplumsal huzursuzluğu örgütlemeye doğrultusundaki girişimleri, oligarşi açısından bardağı taşıran son damla oldu. Bu bakımdan, 12 mart askeri darbesi, sosyal uyanışın oligarşi lehine durdurulması yolunda atılmış bir adımdı.

Öte yandan, ülke ekonomisinin çarpık gelişimine tekabül eden çelişkili ve zoraki bir ittifak olan oligarşi diktatörlüğün sorunları, yalnızca yükselen halk muhalefeti de değildi. 12 mart muhbirisi oligarşi içindeki çatışmalara da bir çözüm olmak zorundaydı. Oligarşinin değişik kanatları, halkın yükselen muhalefeti karşısında birleşirken, sömürüden pay alma kavgasında birbirlerine düşmüşlerdi.

Bu kavgaya, oligarşiyi meydana getiren unsurların farklılığından kaynaklanıyordu. İktidardaki hakim ittifak, bir yanda emperyalizmin doğrudan uzantısı olan tekeli burjuvazi ve öte yanda toprak ağalarının ve tefeci tüccarların en ilerinin oluşturduğu kesimler tarafından meydana gelmişti. Aralarındaki bir ortaklık, zoraki bir ortaklıktı. Herbirinin tek başına cılızlığından ve emperyalizmin sömürüsünün karakterinden dolayı birlikte olmaları, sömürü sofrasını paylaşmada kendi aralarında dalaşmalarını engellemiyordu, tersine körükliyordu. Çünkü tekeli burjuvazinin nihai amacı tek başına iktidar olmaktı. Bu koşullarda, dışa bağımlı ve cılız tekeli burjuvazi ile oligarşi içinde temsil edilen tekeldişi unsurlar arasında nispi bir uzlaşma

söz konusuydu.

Bunlardan, emperyalizmle ta başından bütünleşmiş olan tekeli burjuvazi, oligarşinin bel kemiğini oluşturur. Ve oligarşi içindeki siyasi sürtüşmeler, esas olarak, tekeli burjuvazinin ekonomideki sömürü payını tekel dışı unsurlar aleyhine arttırma çabasından kaynaklanır. Ne varki, tekeli burjuvazi diğer unsurları tamamen tasfiye etme şansına sahip olamadığından, süreç içinde, kendisinin daha çok paya sahip olduğu yeni bir uzlaşma aramaktaydı.

1971'lere gelindiğinde, teşvik tedbirleri, finansman kanunları, v.b. girişimlerle, tekeli burjuvazi kendi dışındaki unsurların tasfiyesine yönelik adımlar atmıştı. Böylece, oligarşi içindeki sürtüşmeler önemli boyutlar kazanmış, ve hakim sınıflar gerçekten yönetemez bir duruma düşmüşlerdi. Tekeli burjuvazi, oligarşi içindeki uzlaşmanın, kendi lehine yeniden kurulmasını arzulamaktaydı. Ve 12 mart askeri darbesi, nispi bir istikrarın sağlanması amacıyla oligarşi içindeki bu nispi uzlaşmanın yeniden kurulmasına hizmet etmişti.

İşte 12 mart, sömürülen açısından, kimin daha fazla sömüreceklerinin de bir kavgasıdır. Bu kavganın bir sömürü kavgası olduğunu ve kabağın her durumda sömürülenlerin başında patlayacağı unutmamak gerekir. Oligarşi içindeki çekişme yamyamların kendi aralarındaki çekişmedir. Kaynayan 12 mart kazanının içinde pişen emekçi halklardan başkası değildi. Didik didik edilen, etleri parçalanan emekçilerdi, kurşunlanan, zindanlarda çürütülen halkın öncüleriydi. 12 mart ne getirdi, ne götürdü sorusunu en kısa cevabı budur....

12 mart tüm halkımıza açık, zulüm, baskı, pahalılıktan başka birşey getirmedi. Bütün bu dönem, faşizmin azgınca saldırdığı, kan içtiği bir açık terör dönemidir.

Grevler yasaklanıyor, direnenler, zindanlarda tıkalıyordu. Ülke, işkencehanelerin karanlığında ve darağaçlarının gölgesinde sıkıyönetimle yönetiliyordu. Halkların kurtuluşu yolunda mücadele eden devrimciler katlediliyor; yurtseverleri, peşinen, hapislerde çürütmek, ipe çekmek için mahkemeler kuruluyordu.

Bu dönem boyunca, ATAS'ta, MKE'de, Ereğli Kömür İşletmelerinde ve daha birçok işyerlerinde sayısız grevler ertelendi, yasaklandı. İşsizliğin, pahalılığın ölümlü, katliamla birlikte kolkola gezdiği ülkede, emekçilerin en hayati hakları bir kaleme silindi. Örneğin, 1970'de 111 olan grev sayısı 1971'de 78'e düştü. Faşizmin en yoğun olduğu 1972-73'de grev sayısı 48 ve 55'e kadar düştü. Faşizmin açık uygulamasıyla yarı yarıya azaldı grevler. Emekçilerin en doğal hakları gaspedildi. Yani hakim sınıflar, vatan-millet-sakarya edebiyatı ile, devletin yüce çıkarlarını koruma çığlıkları ile ücretleri arttırmanın, sosyal hakları elde etmenin yollarını tıkadılar.

"Ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür" diye Kürt ulusuna katliamlar uyguladılar, onları yaşama hakkına tecavüz ettiler. Bölücü iddiasıyla Kürt demokratlarının yüzlercesini zindanlara tıktılar.

Memurların, öğretmenlerin sendikalaşma hakları ellerinden alındı. Okullar birer medreseye çevrildi, yoksul köylülerin toprak istekleri jandarma dipçisiyle bastırıldı. Köçük Üretici geçimini bile sağlayamadığı taban fiyatlarla susturuldu. Yine bu dönemdeki ücretlerdeki

MAHİR ÇAYAN

Abdulaziz, Naciye
1945, Üsküdar

1970'lerde gelişen Dev-Genç hareketi içinde yetişen Mahir Çayan bu hareket içinde filizlenen Devrimci Hareketin önde gelen bir yöneticisi ve önderi oldu.

Ülkemiz solunun geleneksel revizyonist kalplarının parçalanmasında ve ülkemizde Proleteryanın bağımsız siyasi eyleminin yaratılması doğrultusundaki gelişmelerde önemli rol oynadı.

Bugün Mahir Çayan'ın ülkemiz devriminin sorunlarıyla ilgili teorik araştırma ve yazıları ülkemiz devrimcileri açısından yol gösterici bir özellik göstermektedir. Kızıldere'de yoldaşlarıyla birlikte öldürüldüğü zaman oligarşinin generalleri sevinç çığlıkları içinde sarhoştular. Onu öldürdüler, ama devrimci düşüncelerinin bugün yüzbinlerce devrimcinin ve emekçi halkın kurtuluş mücadelesine ışık tutmasını önleyemediler.

Ülkemizde sol hareketin tam bir teorik keşmekeş içinde bulunduğu bir dönemde kesintisiz Devrim 1 isimli incelemesini hazırladı. Ne varki 12 Mart dönemine girilirken bu kitabın baskısı henüz tamamlanmamıştı. Polis tarafından el konulan bu yazının kopyaları bütün 12 Mart dönemi boyunca elden ele dolaştı. Ne varki 12 Mart işgeline karşı sürdürüldüğü silahlı mücadele, yakalanış, yargılanış, firarı ve sıkı takip günleri kesintisiz devrim'in II. ve III. kısımlarını hazırlamasına olanak tanıdı.

Ülkemizde firardan sonraki sıkı takip günlerinde yazdığı son yazısının el yazması kopyalarını kesintisiz II-III diye tanınmaktadır.

Ülkemiz devrimine bakış açısını veren bir çok yazısı vardır. Bunlardan ASD'ye Açık Mektup'un dönüştürme şöyle diyor: "Devrim kırıdardan şehirlere doğru bir rota izleyecektir. Bu leninizm sönürge ve yarı sömürge ülkeler için öngörüldüğü evrensel bir tezdır. Türkiye de yarı sömürge bir ülke olduğu için, Türkiye'de devrim, bu genel evrensel çizgisi izleyecektir. Yani, son duruşma kırıldara cereyan edecektir. Fakat, emperyalizm 3. bunalım döneminin özelliklerinden ve Türkiye'deki ötretili geçişlerin gelişme sevelyesinden dolayı Türkiye devrimi, Vietnam, Çin, Kuba devrimlerinden farklı ara aşamalarından geçerek zafere erişecektir. Şehir ve kır ilişkileri ve halk savaşının aşamaları kendine özgü olacaktır. Birinci dönemde kırlar temel, şehirler yardımcı "Birleşik Devrimci Savaş" (Bütün bunları "Türkiye'ye Özgü Yol" yazımızda ayrıntıca koyalacağız. M.Ç.)

O yüğit bir önder, bükük bir örgütçü idi. Türkiye devrimi hakkındaki teorik tespitleri Devrimci yola ışık tuttu. Bir sıra neteri gibi mücadele etmesini bilmişti. Ev, oligarşinin yöreğine korku salması, abettekti, O'nun Devrimci Hareketimizin yılmaz bir savaşçısı, kararı bir lideri olmasındandır...

**Birde çoğuz çokta birtiz
Ne evveliz ne ahırlız
Heplimiz birer MAHIR'ız
Canımıza can İsteriz.**

Mahir'in annesi oğlunun havatını bize şöyle anlattı:
14 Ağustos 1945 yılında Samsunda dünyaya geldi. İkokulu Üsküdar Halli Rüşüü İkokulu'nda bitirdi. (İkokula 7 yaşında başladı). Paşa Kapısı Ortaokulunu bitirdi. 1960-61 döneminde Haydarpaspa Lisesi'ne girdi. Lisede futbol merakı başladı. Bu arada Beşiktaş genç futbol takımına girul.
Daha çocukluk yıllarında İken tarihî romanlara karşı tutkusunu vardı. Çok zeki olduğu daha İse çağlarında arkadaşların tarafından söylenirdi. Ders çalışmayı sevmezdi, ancak hiç sınıfta da kalmadı. İse çağlarında günlük okuyan ve içinde bulunduğu siyasi ortamı yakından izlerdi. Çeşitli gazeteler okudu. İseyil bitirdikten sonra İstanbul Tıp Fakültesine girdi. 3 aylık bir öğrenimden sonra çeşitli

Mahir bir yaşında

30.11.1961. Mahir'in kaptanlık yaptığı sınıf maç.

Yıl 1957, Mahir İkokulu bitirdi.

Yıl 1963.

Yıl 1963.

ortaokul bir]

Yıl 1960 Lise bir

Yıl 1970 Mahir Teşvikiye Hastanesi'nde.

nedenlerden okulu bıraktı. Bir sonraki öğrenim yılında İstanbul Hukuk Fakültesi'ne girdi. Bu arada futbolun etkisizliğe ayaklanmada meydana gelen rahatsızlıktan dolayı 6-7 aylık bir ameliyat dönemi geçirdi (Teşvikiye Hastanesi).
Sonra Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. Devrimci mücadeledeki yerini almaya başladı. Asıl mücadelesi Siyasal'da başladı ve gitti. Bu arada S.F.K. Başkanlığına seçildi. 1968-69 Gençlik eylemleri içinde en ön sırada yer aldı. Yusuf Küpeli'yle tanıştı. T.I.P. Çankaya Yönetim Kurulunda İken İse Güllen Savaşçı İle tanıştı. Bir müddet sonra Paris'e gitti. Paris'ten Londra'ya, oradan da Türkiye'ye döndü. Bu gezi 6-7 ay kadar sürmüştü. Paris'e gidiş, orada bulunan Güllen Çayan'ın çağına üzerine gerçekleşmişti. Döndükten sonra yakın

arkadaşları Yusuf Küpeli ve Cengiz Zapçı İle çalışmalarını sürdürdü. Bu dönemde Yusuf Küpeli F.K.F. Başkanlığına getirildi. Yakın çalışma arkadaşlarından Cengiz Zapçı okulu bitirdikten sonra Paris'te doktoraını yaparken banyoda ölü olarak bulundu. Ancak sonradan öldürüldüğü septandı.
Her zaman güler yüzlü, söylediği ve doğru bildiği her konuda İnaçtı ve sabırlı bir şekilde sonuna kadar İsrar ederdi. O hayatında her zaman sade bir yaşantısına ve gerçeklere önem vermişti. Yalandan netret ederdi. Şİld çok severdi. (Siyasal 2. sınıfta İken S.F.K. Başkanı "Sayın Öner'e Cevap" adlı yazısı Cumhuriyet'te yayınlandı. Yazının konusu akademik).

SABAHAATTİN KURT

Salih, Saim
1949, Gevaş

Kürt ve Türk halklarının kurtuluşu yolunda mücadele vermiştir. Devrimci mücadeleye, üniversitedeki anti-faşist mücadelede en ön saflarda yer alan yüğit bir militan olarak katıldı. Dev-Genç'in son MYK yedek üyesiydi.

çoğunlukla Dev-Genç'in köy çalışmalarını içine çalıştı. Bu çalışmalarda sorumluluk yüklediği görevler aldı. Karadeniz bölgesinden Orta Anadolu'ya kadar geniş bir alanı kapsayan köy çalışmalarını sürdürdü. Sol hareket için de oportünizm ve revizyonizm karşı verilen İdeolojik mücadelede Devrimci hareketin İdeolojik çizgisini geniş yığınlara kavratmada önemli rol oynadı.

12 Mart'ın hemenertesinde, THKP-C'nin güney bölgesindeki çalışmalarında görev aldı. Bir süre, Adana yörelerinde parti örgütleyicisi olarak gizli çalışmalarda bulundu.

1971 Aralık ayında Ankara'ya geri döndü. Burada geçkonduardaki gizli çalışmalarda, örgütlenmelerde yer aldı. Sıkıyönetim tarafından aranmasında rağmen, kitleler içinde rahatça erimesini İli biliyordu. İlişkî kurarken, kitle çalışması yaparken gösterişsiz ve mütevazı bir çalışma anlayışına sahipti.

Mahir Çayan ve arkadaşlarının sıkıyönetimin yoğunlaşan baskısı yüzünden ve aramaların artmasıyla birlikte diğer yoldaşlarıyla İlişkileri kesildiği zaman, onların Karadenizdeki İlişkî kurmasını sağlamıştı.

**Parmak İle sayılmayız
Kırmak İle İtkenmeyiz
SABO derki biz İtmeyiz
Canımıza can İsteriz**

Mütevazılığî sessizliğı, gösterişe dükün olmayan mizacı, çalışkanlığı ve fedakârlığı İle örnek bir devrimci militan hayatı yaşadı. Geride, bu yönleri ön plana çıkartan partak bir anılar yığını ve kararı bir mücadele anlayışı bıraktı.

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĞRU

Ali, Fatma
Şarkışla

1948'de Sivas'ın Şarkışla İlçesinin Gölören köyünde doğdu. Küçük bir çiftçi ailesindeydi.

1961'de köydeki geliyle öğrenemeyen ailesi Ankara'ya taşındı. Babası ve diğer kardeşleri İngaatlarda çalışıp ailenin geçimini sağlamaya çalışırken Sinan Kazım Liseye başladı. 1966'da Ankara Atatürk Lisesinden mezun oldu.

Baş zamanlarında tiyatro çalışmalarıyla uğraşır, bol bol kitap okurdu. Müzik severdi. Lisede siyasi düşünceleri henüz oluşmamıştı.

1968'de TRT'de çalıştı. "Köyden Kente" programının hazırlayıcılarındandı. Oradan ayrıldıktan sonra Hacettepe'de müracaat memuru olarak, daha sonra siyasi kantininde çalışarak geçimini sağlamaya çalıştı.

Herkesle uzun uzun tartışır, onları sabırla, kızmadan dinlerdi. Güleç yüzlü, İyî ve yumuşak huyluydu. Çevresindekileri aydınlatmaya, eğiltmeye, öncülük etmeye çalışırdı.

Oportunistlerin İdeolojik bakımdan teşhirinde faal rol aldı.

Toprak İlgallinde, geçkondu bölgesindeki halkın direnişine kadar çeşitli eylemlere katıldı.

1969' yazında Yozgat'ta köylülere toprak İlgallinde önderlik etmiş, İşgal uzun süreli, başkanı olmuştu.

Şentepe geçkonduunun yıkımında halkla birlikte direniş katılıp, polisle çalışmaya girmişti.

1971'de Hukuk'a girdi. 1 yıl sonra Sosyal Hizmetler Akademisine kayıt oldu.

Nisan 1970'de Mustafa Kuseyri'nin öldürülmesinden sonra soruşturmayla gelen 1. şube müdürünü dövmekten

**Yaşla doldu dağım taşım
Devrim yolunadır başım
Vuruldu KAZIM yoldaşım
Canımıza can İsteriz**

hakkında tutuklama kararı alındı. 1. duruşmada serbest bırakıldı.

Ekim 1970'de Dev-Genç genel sekreterliğine getirildi.

Yakınlarına "Bu mücadelenin içinde ölmek var dönmek yoktur. Eğer ölüreşek biz öldükten sonra mücadele sürecektir. demişti.

Kızıldere'den Ankara'ya cenazesini getiren yakınları Karşıyaka mezarlığında Emniyet müdürü tarafından tartaklandı, cenazesi ellerinden alınarak gömüldü. Yakınlarına gösterilmedi.

ÖZEL SAYI Devrimci Gençlik

Sahibi ve Sorumlu Müdür: FARUK YUKSEL
Yazışma Adresi: P.K. 207 Kızılay / ANKARA
BASKI: EM-AS Veb Ofset Tesisleri

ŞİALINI DEVRİM YOLUNA KANLARIYLA YAZDILAR

ERTAN SARUHAN

Ömer Lütfi ve Sabiha
1942, Fatsa.

1955 terde, ilk defa Yaşar Kemal'ın bir romanını okuyarak solculukla tanıştı. Süreç içinde kendisini halkın kurtuluşu uğruna adayan kararı bir militan oldu. Özellikle köylülük içinde yapılan devrimci çalışmalara aktif olarak katılmaktaydı. Çevre köylerde köylülerle yakın ilişkiler kuruyor ve kitle çalışmalarını yürütüyordu. Bu amaçla, "Yeşil Fatsa" adlı siyasi bir gazetenin çıkarılmasında faal rol aldı ve köy çalışmalarını yönetti. 1966'dan itibaren bu gazetenin yayınlanmasını sağladı...

Köylülük içinde sürdürdüğü devrimci çalışma süresinde köylü birliklerinin örgütlenmesini gerçekleştirdi. Kitle çalışmalarını bu köylü birlikleri aracılığıyla sürdürürken, devrimci örgütlenmenin çekirdeklerini oluşturmayı da ihmal etmedi. Vane bu çalışmaların bir parçası olarak, bölgedeki eğitim çalışmalarının önde gelen örgütleyicilerinden birisi olarak üzerine düşen görevleri yerine getirdi.

Yaşamının son yıllarında, daha çok işçi sınıflarında çalışmaya başladı. Bu arada YİS Karadeniz temsilcisi de oldu. Tiziz bir kitle çalışması sürdürdü. Örneğin 1967'de yapılan yoksulluk yürüyüşü için bir yıl süren bir hazırlık çalışması yapmıştı. Bu miting bir anlamda da bir çıkış noktası sayılabilir. Böylece, çevredeki mitingler ve yürüyüşler yoğunlaşmıştı.

1971 yılında Mart ayı içinde Ahmet ve Nihatla birlikte işlemlerin yürütülmesini düzenledi. Köylülerle birlikte yapılan bu miting de o zamanlar büyük yankı uyandırmıştı.

Ağabeyi Samed Saruhan kardeşini bize şöyle anlattı:

"Devrimci mücadelede, Karadeniz bölgesi devrimcilerinin eğitilmesi ve halkın bilinçlendirilmesi yolunda yoğun çalışmaları oldu. Öğretmenlik, gazetecilik, işçilik, sendikacılık uğraşlarında; hem bölge içi hem bölge ile, örgütünün genel merkezi arasındaki bağlantıyı sağlamada varolan gücünü kullandı. İlkokul öğretmeni (Fatsa Sakarya İlkokulu) İken kıyama uğrayınca, Samsun'daki Azot sanayisine işçi olarak girdi. Oradaki işçileri örgütlemeye çalıştı. Sonunda yine kıyama uğradı ve işten atıldı. Ama atıldığı tohumlar bugün yeşermişti ve Azot Sanayisinde bugün devrimci işçiler ve onların devrimci örgütü olarak gelişmektedir. Ziya Yılmazla birlikte çıkardıkları "Yeşil Fatsa" gazetesi ile hem işçi ve

Kızıldere'yi sardılar Bomba, kurşun yağdırdılar ERTAN'ı böyle vurdular Canımıza can isteriz

yakın ilçeler halkının, hem de köylü ve işçilerin devrimci düşünceden ve toplumsal sorunlar açısından uyandırılmalarında etken oldu. Kurdukları küçük tiyatro ekibiyle de yine ilçelerde ve köylerde aynı amaçlı çalışmaları oldu.

Yapı işçileri sendikası Karadeniz bölgesi temsilcisi olarak kısa süreli bir sendikacılığı da oldu.

Tüm bunların yanısıra, hem arkadaşlarına hem de yaşadığı çevrenin insanlarına, tevazu, mertlik, doğruluk, yılmaz savaççılık, başeğmezlilik ve eşitlik yönlerinden örnektir. Çok seviliyordu.

THKP-C'nin MYK ile Karadeniz bölgesi eylem ve çalışmalarında başını kurmak, bölgesel önerileri iletirmek yolundaki çabası büyüktü.

Haiki için, bağımsızlık için, tüm halklar için nasıl devrimci mücadelede verileceğine gerektiğinde ölüme bile halklara mesaj bırakabilmenin yiğit örneğini arkadaşlarıyla birlikte verdi.

Yaşamı onurumuz, anısı önderimiz olacaktır hep."

ÖMER AYNA

Alli, Emine
1952, Diyarbakır-Dicle

Kürt ana ve babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. Ezilen bir ulusun tepkisini emperyalizme ve faşistlere karşı kararlı mücadelesinde sürdürdü. Yiğit bir devrimciydi.

İsmi ilk olarak 12 Mart'tan hemen sonra, bir Bankadaki paraların kamulaştırılması sırasında yakaianında duyuldu. Olgarşı bu olayı "sarıcasyonel" bir şekilde kamuoyuna sunmak istedi. Ama halkımız büyük bir sempatiyle Ömer'i başlarına basmasını bilmişti.

Ömer Ayna'da, Maltepe cezaevinden firar etmeyi başaran devrimciler arasında yer aldı. Ve Cihan ile birlikte, Mahir Çayan ve arkadaşlarına katılarak, Denizli'leri kurtarmak için harekete geçti. Kızıldere'de yığılta direndi ve yığılta öldü...

Enişte emmi dayımız Artar eksikmez sayımız GÖİSÜ'ne diye HODAYI'ymız Canımıza can isteriz

AHMET ATASOY

Hüseyin, Sultan
1946, Ünye

Fatsa'nın Sarıhalil köyündendir. Devrimci olmadan önce de yoksulların yanında, zenginlere karşı bir halk adamı olarak nam salmıştı. Alevi bir köylüydü. "Dede"lerin köylülerini sömürmesine karşı çıkarak bilinçlendi; "dede"lerden haraç alır, yoksul köylülere yardım ederdi.

1968 de Ahmet, Nihat'ın arkadaşı olarak devrimciliğe atıldı. Ziya Yılmaz'la birlikte de çalıştı. Onlarla birlikte kitle çalışmaları sürdürdü, mitingler, yürüyüşler düzenledi.

Aşağıda karısı Dürdane Atasoy'un anlatıklarını okuyacaksınız. Dürdane Atasoy, 30 Mart'tan önce işkence altına alınmıştı. İşkenceye yığılta direndi. Ve işkence sırasında doyum yaptı. 30 Mart 1972'de doğan oğluna KURTULUŞ ismini verdi. Kurtuluş şimor-beş yaşında.

Karısı Dürdane Atasoy'un anlatıklarına;

"Devrimci mücadelede Karadeniz bölgesi devrimcilerinin eğitilmesi ve halkın bilinçlendirilmesi yolunda yoğun çalışmaları oldu. İşçilik, sendikacılık uğraşlarında, Ziya Yılmaz'ın matbaasına ve köy işlerine de bakardı. Bu arada iki defa tutuklandı. Ordu mitingine Ziya Yılmaz'la beraber gittiler. Bu arada bir hafta köyde kaldılar. Tarlalarda ve ormanlarda onların oturduğu yerler ve kuru ekmeke yedigi yerler bize natıra kaldı. Ahmet devrimci olduktan sonra iyi yolda çalıştı. Doğruluğu ve mertliği çok

NİHAT YILMAZ

Şevki, Ayşe.
1937, Fatsa.

Fatsa'da doğdu. 1965'lere kadar AP'ye oy veren bir kişi olarak bilinirdi. Ve o sıralar siyasi bakışınan gerçekten de bunun ötesinde bir boyutu yoktu. Ne var ki ta köçüklüğünden beri feodal költüre karşı bir baş kaldırı içindeydi. Bu kişisel özelliği ve çevresindeki yakınlarının etkisiyle siyasi düşünceleri tamamen değişti ve 1966 yılında kararlı bir devrimci oldu.

Ketum bir kişiliğe sahip olmasıyla tanınırdı. Zengin bir ailenin çocuğu olmasına rağmen, dürüstlüğü ve ketum karakteri onu devrimci olmaya zorlamıştı.

İri yapıydı ve güçlü kuvvetliydi. Ailesi tarımia uğraşmasına rağmen kendisi çiftçilik yapmadı. Bunun yerine, Ziraat dalresinde şoförlüğü tercih etti. Bu şoförlük mesleğini, devrimci olduktan sonra, Devrimci Hareket yararına kullandı. Kendisinin bir minibusü vardı. Bundan sağladığı gelir ve arabanın kendisi Devrim'in malıydı.

Nisan 1968 de Fatsa'da TİP binası basıldıktan sonra çıkan olaylardan sonra kaçak duruma düşmüştü. Bu olayla birlikte düzenle bütün bağlarını kestti.

SAFFET ALP

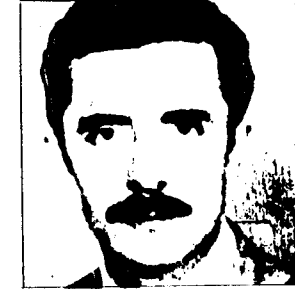
Hamit, Arife
1949, Kayseri. (Em. Hv. Tg'm.)

Ölkemizde 1970'lere gelirken yökselelen devrimci mücadele bütün halk kesimleri içinde yankı buldu. Ordu içinde de anti-emperyalist yurtsever düşünceler de yaygınlaşmaya başlamıştı. Saffet Alp 1968'lerdeki "GÖK SEMLN" olayı içinde yer aldı. Daha sonra THKP-C safilerinde yer alarak küçük burjuva çözüm yollarına yer cuntacığa karşı tavır aldı. THKP-C hareketinin ordu içinde çalışmalarında faal bir rol oynadı. İsmi Efraim Etrom'un kaçırılmasına karşınca kaçarak mücadelelerine devam etti. S. Kazım ve H. Ankara ile birlikte Karadenize geçtikleri Mart başına kadar Ankara'da saklandı.

Köyün evleri tezektin. Faşistler çıkısın tuzaktan Kurşun sıkır ALP uzaktan Canımıza can isteriz.

Teslim olmayız dediler Yığınca, meriçe öldüler AHMET'imi de vurdular Canımıza can isteriz

sevirdi. Haklı davalarda herkesin karşısında konuşabilirdi. Ziya Yılmazla birlikte çıkardıkları Yeşil Fatsa gazetesi ile hem işçi ve yakın ilçeler halkının hem de köylü ve işçilerin devrimci düşünceler ve toplumsal sorunlar açısından uyandırılmalarında etkin oldu.

YAŞAMI ONURUMUZ, ANISI ÖNDE RİMİZ OLACAKTIR HEP."

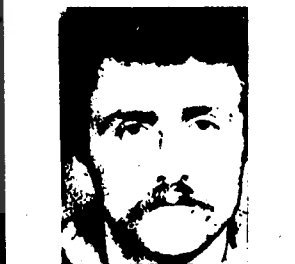

Her biri birer aslandı Kurşunlar cana dayandı NİHAT'ım kana boyandı Canımıza can isteriz

Yakınlarının anlatığına göre, onu en çok etkileyen olay Hüseyin Çavhar'ın yoldanını öldürülmesiydi. Kızıldere'ye gitmeden önce çok ağır hasta idi. Buna rağmen, diğer yoldaşlarına yardım etmek için hasta yatağından kalkmasını bildi.

CIHAN ALPTEKİN

Egret Necati, Ayşe
1947- Ardeşen

Kan yaraşır mert olana Kızıldere doymaz kana Faşistler kıydı CIHAN'a Canımıza can isteriz

Devrimci mücadeleye gençlik hareketlerinde aktif bir şekilde yer alarak katıldı. 1968'de FKP'de TİP etkisindeki pasifistlere karşı İstanbul'da kurulan DOB'de yer aldı. Devrimci gençlerin Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleye sevk edilmesinde yöneticilik yaptı. 1969'da ise Dev-Genç'in İstanbul Bölge yürütme başkanlığı görevini yükümlendi.

Mahir Çayan, Ömer Ayna ve Utuş Bardakçı ile birlikte faşizmin zindanlarından kaçtıktan sonra, yine M. Çayan ve arkadaşlarıyla birlikte KIZILDERE'YE gittiği.

Kurşun sızamaz kemerime Kan damlıyor çiğnerime El değmeyin ÖMER'imle Canımıza can isteriz

HODAYI ARIKAN

Mustafa-Leyla
1946, Çivril

Dev-Genç'in anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelesinde militan mücadelede yatkınlığı ile ön plana çıktı. Beşevler bölgesindeki faşist saldırılarının yoğunlaştığı dönemlerde daima faşistlere karşı en ön saflarda mücadele etti. ABD emperyalizmine karşı yürütülen kitle eylemlerine katıldı.

Doğru devrimci görüşüne sınıfsız sarılan bir yoldaşı. Revizyonistlerin ve oportünistlerin çirkin yüzlerini teşhirinde de üzerine düşen görevleri yerine getirdi.

Dev-Genç'in son MYK'unda görev aldıktan sonra, Dev-Genç'in aktif anti-faşist mücadelesinin yöneticiliğini de üstlendi.

12 Mart sonrasında sıkıyönetim tarafından aranmaya başladı. Uzun süre Ankara'da saklandı. Daha sonra, Sinan Kazım ve Saffet Alp ile birlikte Karadeniz bölgesine geçti.

GEÇMİŞ KARŞISINDA DOĞRU DEVRİMCİ TAVİR NE OLMALIDIR.

12 mart, Devrimci Hareket açısından ağır bir yenilgi olarak ortaya çıktı.

Ülkemiz devriminin ve onun vazgeçilmez önkoşulu olan bağımsız bir devrimci hareketin, bu yenilginin devrimci dersleri üzerinde yükseltilmesi şüphe yoktur.

Engels diyor ki: "sert bir çarpışmadan sonraki bir yenilgi, devrimci değeri kolayca kazanılmış bir zafere eşit bir olaydır."

İşte 1971 yenilgisi ülkemiz devrimi açısından çok zengin dersler ihtiva eden böyle bir muhteva taşımaktadır. Bugünün en önemli sorunlarından biri de kuşkusuz ki geçmişin devrimci derslerinin sağlıklı bir şekilde ortaya çıkarılmasıdır.

Geçmiş ele alışıdaki metot ne olmalıdır? Geçmiş hareketin yenilgisi karşısındaki devrimci tavrı nasıl olmalıdır?

Bu konuda herşeyden önce şunu ortaya koymak gerekir. Bugünün sorunları karşısında doğru ve bütünsel bir bakış açısına sahip olmayanlar geçmiş doğru bir şekilde değerlendirilemezler.

Bugünün sorunları karşısında tam bir ilkesizlik içinde bulunanlar, eklektisizmin bataklığı içinde yüzenler her konuda bir tek yanlılığa varıp çakılmaya mahkumdurlar. Bugüne tek yanlı bakış geçmişin ele alınışındaki bir tek yanlılığa ve onun inkarcılığına varıp dayanmak zorundadır.

Genellikle, geçmişe bakışımızı bugünkü görüşlerimizin belirlediği savı ihmal edilir. Oysa bugüne bakışımız, bugünün sorunlarını kavrayışımız dönü değerlendirişimizi koşullandırır. Dönü bugünkü görüşlerimiz açısından değerlendiririz.

İlgincidir, bu şekilde kimisi geçmişte sosyal emperyalizme hizmet buldu, kimisi de ABD emperyalizmine ... kimileri de göşizmi, anarşiz-

mi, ve maceracılığı...

Bu yüzden, bugünkü sorunlar konusunda bütünsel ve doğru bir bakış açısına sahip olmayanların geçmiş doğru bir şekilde değerlendirmeleri mümkün değildir diyoruz. Bugünün sorunları karşısında eksiklikler, tek yanlılıklar mutlaka geçmiş ele alışı ortaya çıkacaktır.

Bugün için bütünsel bir bakış açısına sahip olmayanların geçmiş karşısındaki tavrı onu orasından burasından çekiştirmekten öteye gidemez. Bu şekilde geçmiş karşısında devrimci bir tavrın alınması olanaksızdır.

12 mart sonrasında bu soydan çok "geçmiş eleştirileri" ortaya atıldı. Herbiri subjektif-idealizmle malul, her birisi tekyanılığın inkar illeti içinde boğulup kalan sözde eleştiriler.

Öte yandan, biz geçmiş bugünkü görevlerimiz açısından ele alıp incelemeliyiz. Yoksa geçmiş hareketi analitik yöntemle parça parça ele alıp orası yanlış, burası kötü, gibi bir değerlendirilmeye gitmek ve onun içinde "kötüleri" atıp iyileri seçmek" tamamen saçma ve idealistçe bir şeydir. Oysa "hareketin, kendi seyri içinde bütün eskimiş ve cansız fikir kalıntılarını süpürüp bir kenara atacağına ufak bir şüphe dahi yoktur. Ama böyle bir kenara atış sadece eski hataların reddedilmesi durumuna indirgenilmelidir. Fakat mukayese kabul etmeyecek kadar önemli olan şey bunun yeni görevlerin yerine getirilmesine yönelik... yapıcı devrimci çalışma şeklini alması gerektiğidir." (Lenin)

Geçmiş hareketin ele alınışının bugünün somut görevleri çerçevesindeki diyalektik kavrayıştan uzaklaşılması ve onun parça parça sözde "iyilerini alıp kötülerini atmak" sonuçta kaçınılmaz olarak bir ilkesiz-elektisizmi (seçmeçliliği) ortaya çıkarır. 12 martın sonra ortaklıkta en çok görülen akım -bu yüzden- böyle bir ilkesiz

eklektisizm oldu. Kimi proleter ihtilalci yanlarını savunup küçük burjuva ihtilalci ve revizyonist yanlarını reddederken, kimi ihtilalci ruhuna sahip çıkıp teslimiyetçi yanlarını atarken sonuç olarak inkarcılığın çeşitli kılıflarını yaratmaktan başka birşey yapmadılar. Böylesi iflah olmaz "seçmeçlerin" geçmiş üzerine şatafatlı, süslü sözleri gördü ile tekrar edip durmaktan bir an olsun geri durmadıkları halde, hemen daima ya Çin ya da Sovyet kapısına varıp dayanması raslantı değildir.

Geçmişin "kemalizm" sorunu, suni denge sorunu, şuydu, buydu diye parça parça çekiştirilip durularak ve böyle sözde geçmiş eleştirilerinden başlayarak ilkesiz eklektisizmden, kafa karışıklığından ve tam bir siyasi bulanıklıktan başka bir yere varılmıyacağı için; işte tam da bu yüzden geçmişin devrimci, bütünsel ve sağlıklı bir değerlendirmesinin, ancak bugünün somut sorunları ve temel meseleleri konusunda bütünsel bir bakış açısına sahip olan DEVRİMCİ BİR HAREKET TARAFINDAN YAPILABİLECEĞİNİ SÖYLÜYÜRÜZ. Eleştiri ancak o zaman geçmişin inkarı olarak değil, geçmişin bugün ve gelecek içindeki yerinin kavranılması olarak, geleceğin bir ipucu, bir yol göstericisi olarak ortaya çıkabilir.

"Bırakın liberallerin ve dehşete düşmüş entellektüellerin özgürlük adına verilen ilk gerçek kitle muharebelerinden ödleri kopsun, bırakın korkaklar gibi doğuştan doğmuş yere tekrar gitmeyin, ölüme giden yola bir daha ayak basmayın desinler, sınıf bilincine sahip proletaryaya onlara şöyle cevap verecektir. Tarihte bütün devrimlerin büyük sorunları sadece ileri sınıfların tekrar tekrar saldırıları ile çözülmüşür ve onlar yenilgi derslerini öğrendikten sonra zafere ulaşırlar. Yenilmiş ordular iyi öğrenirler." (Lenin)

UNUTULMAYACAK

Baştarafı 1. sayfada gelişmeye bakmak bile, çarkın kimin için döndüğünü ve bu çarkın kimlerin hakkını öğüttüğünü anlamak için yeterlidir. 1970 yılında 35.3 TL. gerçek işçi ücretleri, 1971'de 33.7 TL'ye ve 1972'de 33.3 TL'ye kadar düşürüldü. Emekçilerin yediği ekmeğinin bir parçasına, içtiği çorbasının bir tasına açıktan el konuldu. Bir yandan baskı ve zulüm, öte yandan işsizlik pahalılık emekçi yığınların üzerine bütün ağırlığıyla çöktü.

Oligarşi, kana, paraya doymak bilmiyordu. Halkın ilğini kemiğini sömürdükçe azgınlaştı. Azgınlaşıkça saldırdı. Kısacası 12 mart döneminin bilançosu, halkın yaşam düzeyini düşürerek tekelleri burjuvaziye mali kaynak yaratmak; baskı ve terörü artırarak halkın muhalefetini yıldırmak ve sessizce boyun eğmesini sağlamak; her türden zulüm ve sömürüyü katmerleştirmek diye özetlenebilir....

Ve bir de, nispi durgunluk dönemlerinde, halkın çıkarlarının en keskin savunuculuğunu yüklenenler, gerçek savaş günlerinde çirkin yüzlerini açığa çıkarması bakımından önemlidir 12 mart dönemi: Kendisini "işçi partisi" diye gösterenler, sıkıyönetim kapan deyince kapanan, teslim ol deyince teslim olan bir trajedinin şarlatan oyuncularını oldular. İhbarcılık ettiler.

Karşı-devrimci saflara geçip devrimcilere küfrettiler. Teslim olmayı reddedenleri maceracılıkla anarşistlikte suçladılar. Oligarşi ile aynı tempoda, onun gönüllü borazanlığını yaptılar. Kimileri de bir köşede oturup olup biteni seyretti, karanlık günlerin kendiliğinden geçmesini beklemeyi yeğledi.

Velhasıl, yoksul halkımız ve devrimciler 12 mart dönemi boyunca bir kez daha gördü: Ateşi ve ihaneti. Belki, 12 martın dönemleri dönemliklerini unuttular, unutuldu sandılar. Ama halkımız kendisine ihanet edenleri unutmadı; kendi kurtuluş savaşçıları hiç mi hiç unutmadı.

Bunun içindir ki, beş yıl sonra yeniden anarken, diyoruz ki, 12 martın zulmü unutulmayacak!

Kızıldere direnişi unutulmayacak! Kızıldere Direnişi, Devrimci Hareketimizin yenilgisine rağmen, yenilginin ortasında dimdik duran bir anittir.

Hakim sınıfların karanlık yüreklerinde bir korkudur.

Halkların ezik yüreklerinde, biraz hüznün, ama daha çok bir ışık, bir umut kaynağıdır.

Evet, 30 mart 1972, oligarşinin sarhoş generallerinin zafer çıkıkları attığı bir gündü.

Yiğit savaşçıların cesedleri üzerinde tepindikleri bir gündü. Ama ayıldıklarında kirliliğini donduran gerçekle karşılaştılar:

Birde çok olup çokta bir olan, hepsi birer Mahir, hepsi birer Saffet, Hüdal, Nihat, Ahmet, Ertan, Ömer, Cihan, Sabahattin, Kazım olan halkın diğer evlatlarını hatırlamak zorundaydılar.

Ne bazukaları, topları, ne de idam sehpaları yetmezdi çünkü hepsini teker teker, onar onar yok etmeye; ve bu coşkun sell durdurmaya. Karşılarında, her köyün bir KIZILDERE olmayı namzet olduğu, her devrimcinin 10'lar arasına katılmaya can attığı korkutucu bir süreç ve bunun sonucunda devrimci mücadelelerin er veya geç başarısı vardı.

Ve 10'lar, Kızıldere'de bazukaların yaktığı, yıktığı köy evinin külüne gömülmedi. 10'lar halkın kabine, devrimcilerin bilincine gömüldüler.

10'lar öldüler. Devrimci hareketimiz yenildi. Ama hiçbir şey bitmedi.

Daha 30 mart sabahında, Ahmet Atasoy'un karısı Dürdane Kadır, işkencehanede zulmün en katmerlisinin, sancının en katmerlisinin meyvesini verdi. Kurtuluş doğdu. Kurtuluş şimdiki beş yaşında. Kurtuluş büyüyor. Kurtuluş büyüyüyor.

Daha 30 mart sabahında, devrimci hareketin militanları bir kez daha hınçla bilendiler. Devrimci hareketimiz yenilgiden bu yana beş uzun yıl yaşadı. Devrimci hareket büyüyor. Devrimci Hareket büyüyüyor.

KIZILDERE DİRENİŞİ UNUTULMAYACAK!

"BU TOHUM
DEVE
DİKENLERİNE
İNAT
YEŞERİR.."

